Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXII. Ч. 28. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 11-го ЛЮТОГО 1955. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ—FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 28, 1955. No. 28. VOL. LXII.

ДОСТОЙНІСТЬ У СКРОМНОСТІ ПОХОРОНІВ СЛ. П. Д-РА ЛУКИ МИШУГИ

Виконавці останньої волі сл. п. д-ра Луки Мишуги здійснили його бажання та похоронили його згідно з його вказівками: скромно, в приявності тільки малого гурта його найближчих співробітників. Згідно з волею Покійного, тіло лежало в закритій домовині заледве кілька годин у похоронному заведенні Мирона Литвина в Ірвінґтоні. При металевій домовині було тільки два вінки: від „Свободи" і від Українського Народного Союзу. На домовині — невеличка, оправлена в рямці фотографійка Покійного, яка завжди стояла в його кімнаті.

Біля години 2-гої пополудні в середу, 9-го лютого, названі в його останніх інструкціях особи з Екзекутиви УНС та від Редакції „Свободи", як і кілька припадкових осіб зібрались біля домовини, очікуючи священика. Вкоротці, у заступстві недужого пароха Джерзі Ситі, Всч. о. декана Вол. Лотовича, до парафії якого Покійний належав, приїхав його сотрудник Всч. о. Теодор Данусяр, та відправив Панахиду при відкритій на хвилину домовині. Опісля домовину покладено на автомашину та в супроводі учасників похорону перевезено до української католицької церкви в Нюарку, де місцевий парох, Всч. о. Вол. Красвський відправив Парастас. З церкви перевезено тіло на місцевий „Завжди Зелений" (Ever Green) цвинтар, де знову Всч. о. Денусяр завершив похоронний обряд. Весь час при відправах служив Всч. оо. Данусяреві і Красвському мгр. Осип Стецура, голос якого при похоронних співах часто заломлювався, як горло стискали спазми жалю. Сльози блищали в очах та котились по лицях усіх приявних. Ще останні, проймаючі душі слова і мелодії похоронних відправ і домовину спущено в свіжу могилу. Священик посипав її землею, приявні поклали на неї по червоній рожі і сира земля покрила на віки домовину невіджалуваної Людини.

Похоронено д-ра Мишугу майже при самому вході на цвинтар у найкращому місці. На тому самому цвинтарі є вже чимала українська колонія. На ньому похоронений теж і покійний голова НТШ, Іван Раковський.

Похорони д-ра Мишуги, згідно з його останніми зарядженнями, були скромні, але власне в цій скромності, яка була теж і прикметою життя Покійного, була найбільша достойність того останнього і якже сумного обряду.

ПОВНЕ ЖИТТЯ ДО ОСТАННЬОГО ВІДДИХУ

Не зважаючи на свою важку недугу, сл. п. д-р Лука Мишуга жив повним життям до останнього свого віддиху, працюючи як довго дозволяли на це фізичні сили та не втрачаючи найменшого інтересу до життя і зацікавлення ним уже навіть на смертній постелі. На фото: д-р Лука Мишуга, як головний редактор „Свободи", виголошує свій редакційний звіт на останній конвенції Українського Народного Союзу, що відбулася в половині минулого року. Тоді вже д-р Мишуга, що перед роком перебув операцію і мав у своїм організмі невиліковну недугу, ішов швидкими кроками до свого дочасного кінця, але це не мало жадного впливу на його відношення до життя. Звіт на конвенції був уже одним з останніх публічних виступів д-ра Мишуги, хоч він активно працював ще майже до кінця жовтня того року.

ГЛИБОКИЙ ЖАЛЬ ПО СМЕРТИ Д-ра Л. МИШУГИ

Факт недуги д-ра Луки Мишуги був загально відомий в усіх громадсько-активних колах американсько - української громади, тим більше, що про його першу операцію півтори року тому була вістка в „Свободі", на що — мимоходом кажучи — Покійний дуже тоді ремствував. Що д-р Л. Мишуга був далі хворий — знали численні відвідувачі „Союзівки", численні відвідувачі Редакції „Свободи", врешті члени тих установ і організацій, до Виділу яких належав Покійний та не мав проте фізичної змоги брати в них давно активну участь. Але може саме тому, що та недуга була затяжна, а люди бачили його, хоч і знеможеного й вихуділого, і в Редакції в Джерзі Ситі, в Ню Йорку й в Филаделфії, то „звикли" до того факту.

Хоч Покійний неохоче приймав відвідувачів у шпиталі й тому мало хто був у нього в останній стадії його недуги, і хоч він наприкінці застеріг собі, щоб до публічного відома подати його смерть тільки аж після похорону, проте вже у вівторок по полудні вістка про неї поширилась між українською громадою в Ню Йорку. До централі Українського Народного Союзу й „Свободи" раз-у-раз дзвонили різні громадяни й установи. Дзвонили з запитами про правдивість вістки, зголошували своє співчуття, запитували про дату й місце похорону й заявляли про бажання взяти активну участь при віддачі останньої послуги Покійному. З уваги на громадське становище зацікавлених, особливо ж з уваги на безумовну їх щирість і відданість особі Покійного, з другого боку з уваги на виразну волю Покійного зберегти в тайні його смерть на 24 години, було досить ніяково відсилати всіх до вісток, які появляться в „Свободі", і пояснювати, що Покійний не бажав собі розголосу ні масової участи в похороні.. Ще більше було запитів у середу, після появи вістки про смерть Луки Мишуги в „Ню Йорк Таймс-і", „Геральд Трибюн", „Дейлі Нюз", „Ворлд Телеґрам" і двох американських часописах з Джерзі Ситі, при чому в першому виданні „Ню Йорк Таймс-у" появилась світлина Покійного. Телеграми й телефони від різних наших громадян, що в середу вранці вичитали вістку про смерть Л. Мишуги в названих часописах, наспівали впродовж цілого дня з різних віддалених місцевостей, навіть з Флориди. Очевидно, треба було раз-у-раз повторяти те саме.

Враження із смерти д-ра Л. Мишуги було двояке: Почуття великої втрати, що її зазнала американсько - українська громада й увесь український загал у вільному світі, і тому спонтанне збентеження та жаль, і водночас загальне розчарування з приводу строгости останньої волі Покійного щодо його похорону. Виконавці тієї волі опинились у важкій ситуації тому, що розуміли почування загалу громадянства, але ж вище всього стояла льояльність до останньої волі Покійного і та незаперечна правда, що кожна людина має право розпоряджати собою, як довго вона має ще силу і свідомість цю волю об'являти. Очевидно, що знайдеться багато гідних і достойних способів вшанувати пам'ять Покійного з участю ширшої публіки. Про форму і зміст такої пошани треба уважно подумати, щоб не піти врозріз з усім світоглядом Покійного на такі справи, який добре відомий всьому його оточенню: він не міг був спокійно вислухувати пустословних панеґіриків під будь-чиєю адресою та завжди хвилювався трафаретними поминками, в яких щирість так часто переплітається з облудою. Маючи теж на увазі той його світогляд і його заслуги для українства взагалі та американсько - української громади зокрема, річ — очевидно — не в проминаючій маніфестації, але в якомусь тривкому пам'ятнику в честь Луки Мишуги. Це теж мала на увазі Екзекутива УНС на своєму жалобному засіданні в дні похорону.

Покищо, враження із смерти д-ра Луки Мишуги в його найближчому оточенні — в Редакції „Свободи" й усьому будинку централі Українського Народного Союзу в Джерзі Ситі — направду потрясаюче. І за його перебування в шпиталі і під час двократної довшої відпустки за останнього півтори року, він бував тут уже рідко, з перервами, дармащо так і відчувалося, що як довго жеврів ще в ньому іскорка сили, так довго вона тягне його до цього будинку, де він почував себе щойно направду „дома", де було його прибіжище і цілюще джерело його невсипущої енергії. Але й коли відомо було, що Мишуги нема, бо він хворий, і хоч відомо було, що це важка і страшна недуга, яку трудно перемогти, проте всі вважали, що він — вернеться і жили тим духом, що ним він сповнив той будинок. Якось ніхто не хотів думати про те, що може він уже не вернеться.

ЖАЛОБНЕ ЗІБРАННЯ ЕКЗЕКУТИВИ УНС З ПРИВОДУ СМЕРТИ Д-ра Л. МИШУГИ

Джерзі Ситі. — В середу, 9-го лютого, зібрались у приміщеннях будинку головної канцелярії Українського Народного Союзу, над яким вивішено до половини машту американський і український прапори, всі члени Головного Екзекутивного Комітету УНС: голова Дмитро Галичин, заступники голови адв. Михайло Пізнак і п-ні Геновефа Жеребняк, головний секретар Григорій Герман та головний касир Роман Слободян. У уваги на смерть головного редактора органу УНСоюзу, „Свободи", Екзекутива не полагоджувала жадних інших справ, присвятивши це засідання всеціло пам'яті покійного д-ра Луки Мишуги.

Признаючи великі заслуги Покійного в розвитку Українського Народного Союзу, Екзекутива УНС висловила глибокий жаль з приводу цієї великої втрати та рішила теж обміркувати відповідні способи і засоби для увіковічнення Його Пам'яти.

Рівночасно поодинокі члени Екзекутиви, згідно з відомими переконаннями і бажаннями Покійного, рішили, замість квітів на домовину, скласти по 15 долярів, кожний, призначаючи ці гроші пополовині на цілі УКК і ЗУАДК.

Екзекутива закликає теж усіх інших членів Головного Уряду, урядників Відділів та всіх тих членів УНС, які бажали б віддати похоронну пошану Покійному, щоб вони пішли за цим прикладом.

НАГОДА ВШАНУВАТИ ПАМ'ЯТЬ Д-ра ЛУКИ МИШУГИ ЗА ЙОГО ВЛАСНИМ ПРИКЛАДОМ

Покійний д-р Лука Мишуга все своє життя виступав проти того, щоб виявляти свої почування самими тільки словами. Він зокрема завжди жалів, скільки то вартісного гроша марнується на швидкопроминаючі квіти на могили покійників, вважаючи, що їхню пам'ять можна б далеко гідніше вшанувати, обертаючи ці гроші на благородні народні чи харитативні цілі. Так він і поступав. Ніколи, на жадній домовині чи могилі, навіть його найближчих, не було вінка від д-ра Мишуги. Натомість він завжди був перший між тими, що замість квітів на могилу складали свої пожертви на народні цілі.

Маючи це на увазі та йдучи за таким прикладом, Екзекутивний Комітет УНСоюзу започаткував акцію нової жертвенности на народні цілі, щоб самому, всій великій Союзовій громаді та всьому нашому громадянству дати нагоду віддати надмогильну пошану д-рові Мишузі за його власним зразком.

Йдучи по тій самій лінії, „Свобода" відкриває оцим спеціяльну збірку пожертв на народні цілі з приводу смерти сл. п. д-ра Мишуги. У „Свободі" друкуватиметься спеціяльна рубрика: „Замість квітів на могилу д-ра Л. Мишуги", в якій поміщуватимуться імена усіх тих, які на адресу „Свободи" перешлють свою пожертву на ними самими обрану і визначену ціль. В той спосіб, кожний, хто хоче вшанувати пам'ять д-ра Л. Мишуги та віддати Йому останню прислугу, може це зробити так, як це завжди рекомендував та як сам поступав д-р Л. Мишуга у відношенні до інших.

Пожертви, із виразним зазначенням на яку ціль, просяться пересилати на адресу Адміністрації „Свободи".

Помер проф. Л. Білецький

Вінніпеґ. — В місцевому шпиталі Св. Боніфатія відійшов 5 лютого ц. р. у вічність на 73-му році життя голова Української Вільної Академії Наук у Канаді професор д-р Леонід Білецький, основоположник і дійсний член УВАН, в роках 1951—1954 урядуючий Президент УВАН, дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, звичайний професор Українського Вільного Університету в Празі і Мюнхені, останньо Колеґії св. Андрея у Вінніпеґу, член Консисторії УГП Церкви в Канаді, директор Осередку УКО, голова Культ.-Освітньої і член Президіяльної Ради КУК, голова Ради Української Школи в Канаді, почесний член Українського Народного Дому і член Канадійської Асоціяції Славістів. Покійний, не зважаючи на недугу, працював до останнього дня над закінченням 4 тому „Кобзаря" Т. Шевченка. Дня 5-го лютого стан його здоров'я погіршився так, що лікарі порадили перевезти його знову до лікарні, де він помер того самого вечера.

Покійний осиротив дружину Надію і дві заміжні доньки.

Проф. Л. Білецький народився 18 травня 1882 р. в Гумані на Київщині, закінчив Київський Університет св. Володимира 1913 року з золотою медалею, як учень професора Перетца. Був професором у Кам'янець-Подільському Університеті, професором і ректором Високого Педагогічного Інституту ім. Драгоманова в Празі та членом багатьох організацій у Празі.

В лютому 1949 р. переїхав, як культурно - освітній працівник УНО в Канаді до Вінніпеґу. В 1951 р. почав працювати у В-ві „Тризуб" над „Кобзарем", в Раді Рідної Школи і в „Українському Голосі".

Українське Громадянство втратило в особі проф. Л. Білецького відданого працівника на полі науки й культури, гарячого патріота і зразкового громадянина. Похорон відбувся в середу 9-го лютого.

ЖУКОВ СТАВ МІНІСТРОМ ОБОРОНИ СССР

МАЛЕНКОВ ЗДЕҐРАДОВАНИЙ ДО СТАНОВИЩА МІНІСТРА ЕЛЕКТРИЧНОЇ ЕНЕРҐІЇ. — БУЛҐАНІН ЗАПЕВНИВ КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПРО ПРИЯЗНЬ „ВЕЛИКОГО СОВЄТСЬКОГО НАРОДУ".

Москва. — В останньому дні сесії Верховного Союзу, в середу 8-го ц.м., проголошено два перші призначення, що його зробив новий прем'єр, Булґанін: маршал Жуков став на місце Булґаніна міністром оборони, а колишній прем'єр Маленков став міністром електричної енергії. Щоб не викликувати сензації викиненням Маленкова взагалі з уряду, придумано для нього місце міністра у створеному розмірно недавно окремому міністерстві електричної енергії, викинувши відтіль професійного інженера Андрія Павленка. Водночас Маленкова призначено одним із заступників прем'єра, але не одним із трьох перших віце-прем'єрів. Призначення Жукова, професійного вояка зі славою совєтського героя з другої світової війни, міністром оборони нікого — коментує закордонна преса — не здивувало, бо можна було передбачити, що коли „політичний маршал" Булґанін став прем'єром, як компромісова фіґура, на яку погодилися Хрущов і генерали, то військовим міністром стане один із двох найвищих ранґою і популярністю військовиків, Жуков, або Васілевський, обидва члени Верховного Совєту і Центрального Комітету партії. Присутність Жукова в новому уряді має підкреслити значення армії в новому правлінні СССР — пояснюють політичні обсерватори совєтських відносин. На закінчення сесії Верховного Совєту Булґанін виголосив ще велику промову, в якій, подякувавши на вступі за „велику честь і довір'я", проявлені йому в призначенні його головою ради міністрів, широко говорив про господарську ситуацію в СССР і про конечність підтримувати в першу чергу важкий совєтський промисл. З закордонно-політичних його заяв найбільш була оплескувана палка заява про те, що „великий совєтський нарід" є великим приятелем і союзником комуністичного Китаю і підтримає його в боротьбі за „визволення" Формози. Булґанін знову впевняв про бажання СССР „співіснувати" з іншими народами, але тут же відгрожувався відплатою за „провокації", що їх буцім то допускаються З'єдинені Держави на Далекому Сході. Закордонні політичні кола не прив'язують значення до заяви Булґаніна не вбачаючи в ній нічого нового й оригінального.

Президент не вірить в совєтську перевагу в водневій зброї

Вашинґтон. — Президент Айзенгавер заявив на пресовій конференції, що він сумнівається в тому, чи СССР дійсно має перевагу над ЗДА в продукції водневої зброї, як про це недавно говорив міністер закордонних справ В. М. Молотов. Президент відповідав на запити журналістів дуже обережно й об'єктивно та заявив, що зміни в Москві не мусять означати того, що СССР буде гостріше відноситися до ЗДА. Айзенгавер не хотів сказати, що, на його думку, означають зміни в совєтській верхівці, тільки загально сказав, що вони є наслідком внутрішніх клопотів в СССР. Президент заявив, що немає доводів на те, що Совєтам вдалося випродукувати сильнішу водневу бомбу від тієї, яку мають ЗДА. Та найбільше часу Айзенгавер присвятив своїм відносинам з совєтським маршалом Георґієм К. Жуковим, який тепер став міністром оборони СССР. Президент сказав, що не може сказати, що означає номінація маршала Жукова на цей пост. З Жуковим президент співпрацював в 1945 році в Берліні, де вони стали приятелями. Президент, тоді ще головний командант збройних сил, Запросив був Жукова до відвідин ЗДА, але тоді не дійшло до цієї візити. Айзенгавер діяв в порозумінні з тодішнім американським урядом. Президент заявив, що це запрошення не скасоване й досі, хоч він мусів би порозумітися з своїми дорадниками, коли б треба його повторити тепер. Жуков прислав був Айзенгаверові подарунок —медвежий килим, який президент й досі зберігає. Айзенгавер хвалив співпрацю з маршалом Жуковим, який є добрим вояком і адміністратором.

З інших справ президент згадав ще такі. 1. Немає виглядів на перемир'я між китайськими урядами після того, як китайські комуністи так гостро відкинули пропозицію в цій справі ОН. 2. Президент гадає, що ЗДА мають право вживати атомову зброю для оборони Формози і не мусять порозумíватись в цій справі з ніким, хіба тільки з Національним Китаєм. 3. Збільшення безробіття в зимових місяцях — це типове явище в цьому часі, і зовсім не свідчить про погіршення економіки. 4. Айзенгавер заявив, що не має нічого проти того, щоб бувші президенти були членами Сенату без права голосування. Але він додав, що сумнівається, чи це був би найкращий спосіб використання досвіду бувших президентів і чи це принесло б користь державі. 5. Президент заперечив вістку про резиґнацію секретаря армії Роберта Т. Стівенса.

Президент подає надію совєтським сателітам

Вашинґтон. — Президент Айзенгавер, промовляючи на телевізії з Білого Дому, закликав продовжувати змагання за „підсилення гону до волі" в сателітних країнах по-за залізною заслоною. Своєю промовою президент започаткував збірку на „Хрестоносний Похід Волі", який веде Радіостанція Вільної Европи. На цю ціль сподіваються зібрати 10 мільйонів долярів. Президент сказав, що поневолені маси стримуватимуть совєтську аґресію проти Заходу доти, поки вони будуть знати, що вільний світ про них не забув. Президент не згадав про жадні урядові заходи в допомозі поневоленим народам. Крім президента промовляли також генерал Волтер Беделл Смит та ранії і тоталітаризми падали". Спадщини, яка переводить цю збірку. Генерал Смит заявив, що це є дуже небезпечно й обманно давати поневоленим народам обіцянку про звільнення. „Ми не смієсмо, — сказав Смит, — обіцяти мільйонам цих поневолених народів, що їх визволення вже недалеко", коли знаємо, що це не може статися в найближчому часі. Радіо Вільної Европи не подає надій на близьке звільнення, але підтримує надію і відвагу в змаганні за можливе самозвільнення. Головна річ, — заявив генерал Смит, — щоб народи - сателіти знали, що день їхньої волі таки мусить прийти. „Не знаємо, коли і як прийде ця воля, але знаємо, що вона прийде і мусить прийти, бо завжди так було в історії, що тирані і тоталітаризми падали".

АФП ТА КІО ОБ'ЄДНАЮТЬСЯ ВЖЕ В ЦЬОМУ РОЦІ

Маямі Біч, Флорида. — Окремі комісії, які вели переговори в справі об'єднання Американської Федерації Праці та Конґресу Індустріяльних Робітників, порозумілися в тому, щоб об'єднати ці дві робітничі організації. Таким чином закінчиться розбиття робітничого руху, яке тривало 20 років, і прийде до об'єднання робітничих організацій, які разом матимуть 15 мільйонів членів. До здійснення об'єднання треба ратифікації цього договору конвенціями обох організацій але існує певність, що конвенції ратифікують договір про об'єднання, і до кінця цього року постане нова могутня робітнича організація. До цього об'єднання причинилися голови обох робітничих організацій: Джордж Міні (АФП) і Волтер Рутер (ІКО), які від двох років дбають про те, щоб довести до об'єднання робітничого руху. В переговорах вдалося дійти до повного порозуміння у всіх спірних справах. Розв'язано вже справу, хто буде очолювати цю об'єднану організацію. Головою її буде Джордж Міні, теперішній голова АФП, голова КІО — Волтер П. Рутер заявив, що він радо залишає це місце Міні, щоб тільки як найшвидше прийшло до об'єднання. Теперішній секретар-скарбник АФП Вільям Ф. Шніцлер займатиме те саме становище в об'єднаній організації. Досі не надали назви новій організації, вже відомо, що 34 спілки, які досі були в КІО, будуть творити новий департамент в об'єднаній організації під назвою Рада Індустріяльних Організацій, і тим способом залишиться для цієї частини робітництва дотеперішня скорочена назва КІО. В умовах про перемир'я находиться пункт про те, щоб не було непорозумінь між тими робітничими спілками, які об'єднюють робітників тих самих фахів, в справі перемановування до себе членів. Ще немає окремої комісії, яка дбала б про фактичне здійснення об'єднання. Цю справу має вирішити та комісія, яка вирішує статут нової об'єднаної організації. Тепер окремі робітничі спілки мають дбати про те, щоб порозумітися в справі не приманювати до себе членів, поки не заіснує повне об'єднання, яке повинно здійснюватися ще в цьому році. Досі вже кількадесять спілок мають такі порозуміння, які важні до кінця цього року, але в пунктах про об'єднання находиться рішення про те, щоб це порозуміння продовжити ще на два роки, щоб легше могло здійснюватися злиття досі різних організацій. В новій управі АФП має поважну перевагу над КІО, бо до нової ради входитиме аж 17 віце-президентів від АФП, а тільки 10 від КІО.

В АМЕРИЦІ

● **Австралійський** прем'єр міністер Роберт Дж. Мензіс прибуде до ЗДА і від 13 до 16 березня гоститиме у президента Айзенгавера.

● **Нюйоркська біржа** дуже обережно зареаґувала на зміну в Москві: не було ані звишки ані надзвичайної знижки. Фірма Дженерал Моторс випустила 4,380,000 нових паїв, які знаходили багато охочих покупців.

● **Бувший костоpікaнський** президент, Рафаель А. Кальдерон Ґардія, один із провідників невдалого повстання, яким він керував із Нікараґви, заявив, що дальшу боротьбу треба залишити, бо інакше вона дасть можливість президентові Фіґересові здійснювати садистичні репресії.

● **Бувший президент Труман** з надією висловився про „палацову революцію" в Москві. „В Росії, — сказав він, — вже не може бути гірше. І тому я сподіваюсь, що заміна Маленкова на Булґаніна дасть поліпшення".

● **Генеральний прокуратор** стейту Джорджія вирішив, що середня школа не має права виключати учнів з тої причини, що вони одружені, і тому можуть „мати деморалізуючий вплив на інших учнів". „Подружжя, сказав прокуратор Юджін Кук, перебуває під охороною права. Воно ушляхетнює жінку й чоловіка, і не деморалізує нікого".

● **В Ню Йорку** поліція заарештувала 22-річного Джеймса Інтромасса і 34-річну Естеру Ґонзалес, які продавали героїну. Поліція сконфіскувала вісім унцій цього наркотику, вартости на чорному ринку 75,000 долярів.

● **Секретар внутр. справ** заявив, що Аляска „ще не доросла до того, щоб бути стейтом ЗДА".

● **Сільсько-господарська** Комісія Палати Репрезентантів почне 17 лютого переслухування в справі підмоги фармерам для підтримки цін на сільсько-господарські продукти. Перший зізнаватиме секретар рільництва — Езра Тефт Бенсон, який є за т. зв. пливкою підтримкою цін на сільсько-господарські продукти.

У СВІТІ

● **„Королівська Качка"** — популярно називаний Вестмінстерський причал на Темзі, що з нього найчастіше користає королівська родина, коли виїздить в морську подорож, — зірвалась і пішла на дно. Сотні людей дивилися, як лондонська пожежна сторожа даремне старалася випомпувати воду з понтонів і не дати цьому невеличкому причалові затонути.

● **Вільгельм Герст,** один із найбільших американських часописних видавців, перебуває тепер у Москві. Він мав розмову м. і. з маршалом Жуковим. Вдоволений, що опинився в совєтській столиці, якраз під час нової кризи.

● **Д-р Нагум Гольдман,** голова Світового Жидівського Комітету виступив з публічним оскарженням проти уряду Австрії за те, що він, всупереч обіцянкам канцлера Рааба, даним в Австрії і у Вашинґтоні, не хоче поладнати спору за відшкодування жидам втрат, що їх вони зазнали під час гітлерівського панування в Австрії.

● **Комуно - китайський уряд** вислав делеґацію з 35 осіб до Японії для переговорів в справі торговельного договору. Уряд погодився на її приїзд під умовою, що комуно-китайські делеґати зобов'яжуться не втручатися до японських справ.

● **У скандинавських країнах** побоюються, чи не захоче Москва використати як претекст факту, що Данія й Норвеґія, дві скандинавські країни, мусять ратифікувати Паризький договір, щоб уневажнити свій договір з Фінляндією. Тоді Фінляндія впаде першою жертвою нової „твердої" політики Москви, не маючи найменшої змоги оборонити свою незалежність від совєтської аґресії.

● **8,000 юнаків віком від 18** до 25 років займають поважні становища в східньо-німецькому державному апараті, а також як парляментарні „посли". Один 18-літній молодець є посадником міста. Після революційного зриву східньо-берлінських робітників у червні 1953 року, німецькі комуністи рішили зорієнтуватися на комуністично вишколену молодь, так само, як Гітлер орієнтувався на „Гітлер-юґенд".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	6.50	Six Months	6.50
На три місяці	3.50	Three months	3.50

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Д-Р ЛУКА МИШУГА

Величезна більшість друкованих на цьому місці редакційних статтей-коментарів упродовж останній майже тридцяти років віддзеркалювала та з'ясовувала думки того, кому це місце сьогодні з пресумної нагоди присвячуємо: д-р Луки Мишуги, від 30 років редактора, а від 22-ох років головного редактора цього щоденника. Тридцять років, з пересічною кількістю 300 чисел газети річно, це 9,000 статтей. А це далеко не все, що писав д-р Мишуга в „Свободі". Предовгий час були це теж вісті на першій сторінці, були статті на інших сторінках, були численні написані та переписані і зредаґовані ним дописи з громад на третій сторінці, були дослівно писання і редаґування на всі теми та з усіх ділянок, що їх так багато в щоденній газеті. Якщо до цього „додати" найдбайливіше опрацьовувані ним промови, звіти, листи, меморіяли і т. п., не кажучи вже про книги чи альманахи, тоді матимемо тільки загальний кількісний образ творчої спадщини д-ра Мишуги.

Проте, нічим не можна б зміряти і в жадні цифри не можна вбрати ідейної вартости тієї спадщини та її значення для розвитку нашої спільноти. Здається, що немає і не могло бути суспільної проблеми, якої д-р Мишуга у свій час на цьому чи іншому місці не схарактеризував би, не проаналізував би і не вказав би на відповідну розв'язку.

Звичайно, що в короткій статті не можна навіть приблизно схарактеризувати найбільш дбайливої праці найбільш трудящої людини впродовж віку одної генерації. Проте, перше, що полонить увагу в писаннях Мишуги, як і полонило воно в його неперевершених промовах, це дуже виразна і яскрава тенденція з одного боку розкривати аналогічність американських та українських ідеалів, а з другого боку — шукати і творити їхню синтезу. Д-р Мишуга мав відвагу називати себе українським патріотом-націоналістом навіть в найбільш непригожих до того часах, і він теж в жадних обставинах не скривав і завжди підкреслював своє одушевлення американськими ідеалами. Д-р Мишуга словом, ділом і всім своїм життям дав розв'язку проблеми *„двох батьківщин"*, дав *синтезу американського і українського*, створив філософію „пересаджених квітів" й оформив концепцію українського патріота з американським пашпортом.

Це власне вважаємо одною з найбільших заслуг д-ра Мишуги. Цим, такою синтезою, не може почванитись жадна інша національна група в Америці, і ця синтеза, синтеза — можна б сказати — української крови та американської землі, забезпечує нашій спільноті ясне майбутнє, а її творцеві — направду вічную пам'ять.

Ясно, що того роду творчість могла базуватись не тільки на глибокому знанні, але й на тонкому відчутті, на інтуїції, на своєрідній ясновидючості, що є властивістю тільки одиниць між мільйонами.

Свідомість цього ще тільки збільшує глибинне відчуття великої втрати, яку віднесла наша спільнота із смертю д-ра Мишуги. Зокрема відчуває цю втрату „Свобода", газета, що завдяки д-рові Мишузі стала інституцією. Д-рові Мишузі „Свобода" завдячує той респект, який вона має не тільки в українському світі, але й серед тих, що не розуміють її мови. Йому завдячує „Свобода" своє передове становище в українській пресі, здобуте правильним розумінням і підходом до редакторської професії, що була для д-ра Мишуги не „джабом", але життям.

Д-ра Мишуги вже більше не буде в „Свободі". Проте, в „Свободі" залишилась головна частина його творчої спадщини, залишилась його ідея, його концепція, залишився виразно витичений шлях до точно означеної мети. Іти далі по тому шляху, іти невпинно, здійснювати ті ідеали, що їх здійснював та що були змістом життя д-ра Мишуги, це його заповіт. Постійним, щоденним виконуванням того заповіту можна віддати сьогодні вже покійному д-рові Мишузі, найвищу пошану та збудувати Йому найкращий пам'ятник.

КАПІТУЛЯЦІЯ ЕТАПАМИ

Коли читати щоденну пресу і водночас пригадувати собі всі ті етапи, якими ступала вперед інтернаціональна комуністична потуга, то не можна визбутись враження, що у світі метушаться мільйони божевільних, які силоміць штовхають його в пропасть. Може від біди можна б ще зрозуміти психіку нинішніх індійських державних мужів, які так просякли ненавистю до білого колоніялізму, що — впарі з філософією Гандівського братолюбія — у своїй безмежній наївності йдуть на гачок „п'ятьох принципів" Чу Ен-лая і вірять у справедливість режиму „робітників і селян". Але трудніше вже зрозуміти всіх отих англійських „червоних владик" та соціялістичних діячів з політичною освітою і ніби традицією імперіяльної англійської мудрости. Саме в останніх днях читаємо, що правий Етлі і лівий Бівен уважають, що комуністичному Китаєві рішуче треба „звернути" передусім прибережні острови Квімой і Матсу, а згодом Пескадори й Формозу, при чому старий Чіянг Кан-шек і інші китайці, які не хочуть дати себе повісити своїм комуністичним землякам, можуть піти на скитальщину й просити азилю в Америці чи Австралії. Що більше, навіть офіційна англійська політика, яка має на увазі комуно-китайську небезпеку для Гонг Конгу й Маляйського півострова, — у своєму психопатичному страху перед загладою від совєтських атомових бомб — пропонує „замирення" в обширі Формози ціною віддання комуністам усіх прибережних островів, як „ґарантію тихого перемир'я", та проголошення Формози суверенною державою, з залишенням її в Об'єднаних Націях, але й з допущенням комуністичного Китаю до цієї міжнародної установи.

Цікавий спосіб думання в англійсько-індійських угодовців, які тепер ведуть провід у всьому нинішньому капітуляційному супроти комуністів русі. Вони свято переконані, що кожна поступка комуністам є дрібничкою, коли ціною її можна купити „тривкий" мир. Після того незабаром приходить наступний шантаж комуністів і наступна поступка, знову ж таки „остаточна", з новим „тривким" миром. Так під натиском Англії адміністрація за часів Трумана заборонила МекАртурові здобути перемогу в Кореї тими військовими методами, які були тоді єдино доцільні. Збереження за комуністичним Китаєм манджурського промислу вважалося ціною, яка настроїть комуністів прихильно до ідеї перемир'я в Кореї. Залишення їм північної Кореї під безконтрольне правління, з перетворенням її на китайську комуністичну колонію — було дальшим викупом. Потім прийшла ганебна Женевська конференція з Іденом, як головним „миротворцем", що зліквідував Францію в Азії й промостив комуністам шлях до ступневого, „мирного", захоплення всього Індо-Китаю. Тільки в одному пункті — озброєння німців — Іден є твердий, калькулюючи, що краще, щоб німці боронили червоній армії доступ до каналу Ля Манш, ніж англійці мали б знову висилати на континент свій експедиційний корпус. Але лейбуристська лівиця вірить у можливість існування „зневтралізованої" Німеччини і — що ще дивніше — навіть німецькі соціялісти, які під власним боком мають комуністичну дійсність, схиляються до концепції, що Совєти „шануватимуть" суверенність невтральної Німеччини і не втручатимуться в її справи.

„Навіщо китайські комуністи мають стріляти на американські кораблі та літаки, які переводять евакуацію Тачену, коли у висліді ця евакуація має принести їм, китайським комуністам, наче на срібній тарелі, острій Тачен?" — запитував недавно військовий референт „Ню Йорк Таймсу". Правда, він не брав під увагу того, що комуністична система не дозволяє, щоб 30,000 людей могло вибрати свободу й відмовитися бути невільниками тої системи. Та як пригадати, що в Китаї рік-річно населення зростає на 25-30 мільйонів, то дійсно було б безглуздям збоку комуністів провокувати американців до страшної відплати, коли є у світі стільки найревніших безплатних адвокатів добровільної капітуляції, з єдиним застереженням, щоб вона відбувалась „ратами", ступнево, для легшого проковтування гірких пігулок декадентським західнім світом. У східній філософії — чекати кілька чи кільканадцять років — це пуста дрібничка. І коли Чіянг Кай-шек має під сімдесятку, а пів мільйона його вояків, що їх родини залишились на китайському континенті, деморалізуються на Формозі в атмосфері безнадійного дожидання повороту на батьківщину, то чому не підождати комуністам, аж не тільки Тачен, Квімой і Матсу, але й уся Формоза впаде їм, як спілий овоч, в руки? А за Формозою піде й Сіям, і Маляйський півострів, і Гонг Конг, і Японія і щойно ген пізніше, коли гасло „Азія для азійців" утотожниться з гаслом „Азія для комуністів" — прийде час нагадати і своєму большевицькому союзникові за Півн. Сибір, Сахалін і Зовнішню Монголію.

Є й англійці, які передбачають такий логічний хід подій. Артур Браєнт, один з чільних англійських істориків, виступив недавно в тижневому магазині „Н. И. Таймсу" із статтею „Співпраця, але не капітуляція", в якій стверджує все те, що ми знаємо про комунізм, його характер і цілі. Але ставлячи дилему: або співпраця, або війна, — він вибирає співпрацю. Однак, бачучи водночас, що комунізм є аґресивно-імперіялістичною силою, яка не всилі зупинитись на місці, він противиться політиці ступневої капітуляції і протиставить їй ту методу, що її в випадку Формози застосував Айзенгавер. Він чудово арґументує, що комуністи бояться сили й не підуть на війну, коли бачитимуть у вільному світі силу, у зударі з якою чекає на них заглада, дармащо одночасно могла б згинути і християнська культура та новітня цивілізація. Хиби цих міркувань англійського історика в тому, що він ставить крапку на тезі силою вдержувати мир і на базі сили поставити „співіснування". Він не відповідає на питання: як довго?! Айзенгавер відповів на це питання посередньо: оборонна програма мусить плянуватись бодай на 50 років. Але коли підсумуємо кошти, витрачені за останніх п'ять років на зброєння, то чи вдержиться абсурд перегонів у зброєнні, ведених впродовж 50 років?! Певна річ, що — теоретично беручи — краще такий абсурд, як жах атомової війни. Але міжнародні перегони у зброєнні не можуть тривати до безконечности. І коли, згідно з нашим глибоким переконанням і всупереч твердженням різних пацифістів, совєтський большевизм не розпадеться всередині без поштовху ззовні, то який глузд накопичувати щораз більше чимраз страшніших нищівних засобів, і відтягати момент використання їх, коли все одно цей момент неминучий і коли таке відтягання скріплює ворога і йде по лінії його інтересів?

Іван Ганнич

ДЕПОРТАЦІЯ — ЗАСІБ НАРОДОВБИВСТВА

(Ще кілька слів про переселення українців)

Намагаючись затримати національно-культурний розвиток і ріст нашої нації, обезголовити та звести її до стану сірих, покірних рабів, окупант масово розстрілював і розстрілює наших культурних провідників, мозок нашої нації, — українську інтеліґенцію. Пригадаймо собі тих кілька сот імен наших культурних діячів, що були розстріляні чи заслані на канальські роботи в 30-их роках, в часи постишевщини, єжовщини. А серед розстріляних в ті роки були світової слави науковці, історики, економісти, мистці, мовознавці та письменники.

Добре знаючи, що населення українських сел в своїй основній масі українське, у великій мірі національно свідоме, в часи національної революції було підвалиною побудови української державности і ставило найбільший опір большевицьким наказам, — большевики не лишили поза своєю увагою українського села.

Намагаючись в корені знищити українців, як націю, московські большевики в першу чергу повели шалений наступ на село, масово вивозили, та й до цього часу вивозять до сибірських концтаборів в переважній більшості сільське населення. Остання депортація, чи, як говорять большевики, „добровільне" переселення української сільської молоді в Сибір та Казахстан є незаперечним черговим злочином московських большевиків проти України та її населення.

Набирання невільників-рабів на каторжні праці було досить добре відоме ще в історичні часи. Практикувалося воно завжди серед колоніяльних та зброєю поневолених народів. Пригадаймо собі з історії хоч би торгівлю рабами ще навіть в минулому столітті. Досить добре відоме з історії також набирання невільників у ясир в часи турецьких і татарських набігів на степові райони України, коли десятки тисяч людей, у нелюдських умовах, як худобу, гнали на невільничі ринки. Не відставала в набиранні рабів на каторжні праці й Московська держава. Її царі-народовбивники на кістках і крові набраних на Україні невільників у непрохідних болотах і лісах будували міста, канали та прокладали сотки тисяч кілометрів залізниць чи шосейних доріг.

Але все це блідне перед модерним, що його запровадив Сталін у 30-их роках 20-го століття і продовжуваним аж досьогодні, набиранням невільників на каторжні праці в середньо-азійські пустелі, у непрохідні нетрі холодного Сибіру та Далекого Сходу. Коли в давні історичні часи набирання невільників не переслідувало ніякої іншої мети, крім отримання за нього доброї плати, то в теперішні часи набираючи невільників на каторжні праці, большевики переслідують не одну, але декілька цілей зразу. Цим вони хочуть: Поперше — залюднити великі простори Сибіру, Далекого Сходу та Середньої Азії, що через несприятливі кліматичні умови ще й до нині [illegible] рідко або й зовсім не заселені.

Подруге — збільшити потенціял пануючої російської нації шляхом денаціоналізації та русифікації переселенців та їхніх дітей.

Потретє — використати енергію цих переселенців для скріплення московського імперіялізму в Сибірі, Азії та на Далекому Сході, а також створити матеріяльну та військову базу для підкорення вільного світу.

І, четвертою, на нашу думку, головною ціллю цього переселення є фізично винищити ті народи, які не вдається комунізувати та русифікувати і яким московські большевики не довіряють, боячись, що при першій нагоді вони виступлять проти них. А тому йде їм не тільки про якість невільників, але й про їх кількість. Ось чому цілі народи повністю або великими частинами, гнані озброєними емґебістами, знімаються із своїх рідних місць, ладуються до ешельонів і „добровільно" їдуть за тисячі кілометрів у незалюднені місця „необ'ятного" СССР.

Масова депортація населення в Совєтському Союзі бере свій початок з часів примусової колективізації сільського господарства. Українські „куркулі" були першим, так би мовити, експериментом большевиків у політиці масового переселення, а за ними в різні часи почали вивозити інші поневолені Москвою нації.

Один із моїх знайомих, з ДП-табору в Австрії, що відбув 10 років на Далекому Сході в концтаборі, оповідав, що майор військ НКВД Алєксєй Нєвзоров, відомий спеціяліст масових розправ та депортацій на Полтавщині, в часи примусової колективізації, бувши начальником „ешельону смерти" отримав орден Леніна за те, що лише четверту частину переселенців доставив живими до місця призначення. В комунікаті Верховного Совєту, що був оголошений через радіо і надрукований в газеті „Правда", зазначалося, що цього ката нагороджено „за доблесть і геройство". Отже, геройством його було те, що він заморив голодом і холодом майже півтори тисячі безвинних і безборонних чоловіків, жінок, дітей та старих.

Після розподілу Польщі та приєднання Західньої України і Західньої Білоруси до Совєтського Союзу, московсько-большевицький уряд депортував в азійську частину СССР у таких „ешельонах смерти" понад мільйон населення окупованих теренів.

Захопивши в 1940 році прибалтійські держави, большевики в перші часи окупації депортували на Сибір із трьох невеликих держав, більше як 400 тисяч литовців, латишів та естонців.

В період совєтсько-німецької війни та по закінченні її московські большевики в найжорстокіший спосіб зліквідували ось такі республіки:

Автономну Республіку Німців (над Волгою), від 28 серпня 1941 року. Населення цієї республіки в числі 605 тисяч вивезено на Далекий Схід, а територію приєднано до Саратовської та Сталінградської областей.

В 1943 році зліквідовано Карачаївську Автономну Республіку (Північний Кавказ), населення якої (150 тисяч) вислано в північну і східню частину Сибіру.

В цьому ж 1943 році зліквідовано Калмицьку Автономну Республіку (між Доном і Волгою), з населенням у 220 тисяч, яке вивезено на Сибір.

Приблизно в той самий час зліквідовано Чечено-Інгушську Автономну Республіку (Північний Кавказ), населення якої в числі коло 700 тисяч депортовано в Казахстан.

Населення цих чотирьох зліквідованих республік під час переселення від голоду, холоду та нелюдського поводження втратило приблизно половину із свого загального складу.

Та найжорстокіше розправились московські большевики із Кримською Автономною Республікою, що мала під час розправи коло 300 тисяч населення. Дві третини цього населення спеціяльні загони НКВД знищили на місці. А решту, що лишилася під військовою охороною, погнали пішки на Сибір.

Депортація, яку проводиться сьогодні, різниться від попередніх тим, що вона розрахована на знищення цвіту нашої нації — молоді.

Зенон Стефанів

УКРАЇНСЬКА ВІЙСЬКОВА ІСТОРІОГРАФІЯ

Під поняттям військової історіографії розумімо історичні і мемуарні твори, що представляють прояви розвитку військової організації і воєнного діла в сполуці з розвитком політичного й суспільного устрою даного народу.

Про події нашої визвольної війни 1917-21 рр. у військовому аспекті маємо вже доволі багату літературу. Згадаю тільки деякі з них найголовніші: фундаментальна монографія ген. М. Капустянського „Похід українських армій на Київ-Одесу", ген. М. О.-Павленка „Українсько-польська війна", ген. В. Петрова „Спомини з часів української революції", А. Крезуба „Нарис історії українсько-польської війни", от. С. Шухевича „Спомини з Укр. Гал. Армії". Львівське видавництво „Червона Калина" видало цілий ряд високоякісних публікацій з ділянки наших визвольних змагань, як рівно ж „Воєнно-Історичне Товариство" у Варшаві дало до рук військовому історикові багатющий джерельний матеріял у своїх дев'яти збірниках „За Державність" і інших окремих виданнях. До цього доходять ще головні періодичні військово-історичні органи „Табор" та „Літопис Червоної Калини". В „Літ. Ч. К." був поміщений дуже докладний бібліографічний показник джерел до української військової історіографії. Все ж таки велику трудність дослідникам того періоду справляє те, що появилося дуже мало джерельного матеріялу про окремі стяги та поодинокі бойові операції наших збройних сил.

Цілість української військової історії і воєнних дій вперше в українській історіографії представив автор цих рядків на основі довголітніх джерельних студій в двох окремих і дещо відмінних публікаціях — в 1934 р.: „Українські збройні сили 1917-21 роках" в двох частинах з більшим вступом про військову організацію княжої й козацької доби та в 1936 р.: популярна „Історія Українського Війська" в трьох частинах від княжих до найновіших часів із прикладовим відміченням тяглости української військової традиції. При цьому уважаю за відповідне додати, що згадані праці, які я назвав нарисами, вимагають ще багато доповнень, одначе вже можуть допомогти майбутньому історикові в методиці й систематиці писання, а звичайному читачеві для орієнтування в історичних подіях, пов'язаних з військовою справою.

В 1936 р. вийшла збірна праця „Історія Українського Війська" видання І. Тиктора у Львові. На жаль, концепція цього твору не була видержана до кінця, бо допроваджена насправді до київської операції об'єднаних українських армій в липні-серпні 1919 р. Також не узгляднено зовсім в цій праці періоду гайдамаччини й коліївщини, не згадано нічого про організацію кубанського війська, пікінерські полки московської армії, а також про організацію легко-кінних українських міліційних формацій в наполеонівській добі і польського повстання тощо. Перетворення козацьких городових і слобідських полків на карабінерські, гусарські і рез те не нав'язано до найновіших традицій нашої визвольної війни 1917-20 рр.

Ген. М. Крат в своїй рецензії книги ген. Удовиченка „Україна у війні за державність" („Свобода" ч. 243 за 1954 рік) стверджує, що „твір ген. Удовиченка є першою дійсно соборницькою об'єктивною та фахово написаною історією наших визвольних змагань" і рівночасно натякає дуже виразно на тенденційність і необ'єктивність „І.У.В.", тому що замовчано в ній І і ІІ Зимовий Похід і кампанію 1920 року „тільки тому, що в них брала участь виключно наддніпрянська армія", а також не

(Закінчення на стор. 3-ій)

Вол. Дорошенко

БІБЛІОТЕКИ В ПРИЛУЦІ НА ПОЛТАВЩИНІ

(в рр. 1893-1898)

1

Спогади мого приятеля П. Тернівського про лубенські бібліотеки спонукують мене згадати й про бібліотеки в Прилуці у тому часі, як я вчився там у гімназії. Мої спогади майже ідентичні з спогадами мого приятеля, що вчився в лубенській гімназії в згаданих роках — він на два-три роки був старший за мене.

Я вступив до гімназії зразу до третьої кляси в 1893 році. В гімназії тоді було дві бібліотеки: одна для учнів, а друга, так звана фундаментальна, для вчителів. Скільки пам'ятаю, учнівська бібліотека творила спершу одну цілість і містилася в окремій кімнаті, але незабаром її розпарцелювали — поділили її збірку на кожну клясу. Це була нещаслива реформа, бо дуже зменшувала число книжок, призначених кожній окремій клясі. По перечитанні клясної бібліотеки, не було вже що читати, а з бібліотек інших кляс позичати було невільно. Розуміється, гімназисти часом обминали цю перешкоду, обмінюючися позиченими книжками, а проте це була велика перешкода, бо обмежувала читачеві вільний вибір лектури. Найгіршою була заборона позичати книжки з приватних і публічних бібліотек. Можна було читати тільки книжки, дозволені гімназіяльною владою. Цього пильнували господарі кляс (так звані „клясні наставники") й окремі „надзирателі", що обходили не тільки так звані „общіє" квартири, щось як галицькі „станції", де мешкали цілими гуртами учні з-поза міста, але й приватні мешкання, де жили вони при батьках. Правда, до приватних мешкань заглядали дуже рідко.

Дошкульність цих приписів я зазнав на собі невдовзі по вступленні до гімназії. Я привіз із собою з дому деякі з своїх книжок, що мав у своїй домашній бібліотеці. Одного вечора, приготувавши всі дані на завтра „уроки" (лекції), я витягнув комплект виписуваного мені дядьком, що був заразом моїм хрещеним батьком, дитячий журнал „Задушевное Слово", очевидно, російський, і витарабанившися на стіл, заглибився в читання. Аж тут входить надзиратель Шкуратов, людина вельми несимпатична, що залюбки шпіонував учнів і доносив на них директорові. Побачивши, що журнал не має печатки гімназіяльної бібліотеки, заявив, що я не маю права його читати, і забрав з собою. Мовляв, одержу його назад по закінченні гімназії. І справді, по матурі в 1898 р. я дістав свій дитячий журнал з поворотом. Але, сконфіскувавши моє „Задушевное Слово", Шкуратов дав його своєму синові Борисові, чи як ми його звали „Беркові". Я довідався про це від самого Берка, який був моїм товаришем у клясі.

Тим часом у клясних бібліотеках було мало путящого. І числом книжок небагато і якости неособливої. Скільки пам'ятаю, в бібліотеках 3-4 кляси були пригодницькі повісті Ґустава Емара, Майн Ріда та Купера і популярні, скорочені видання історичних романів Вальтера Скота — це була наша улюблена лектура. З російських авторів пам'ятаю історичні романи Лажечнікова („Льодовий дім" та Заґоскіна „Аскольдова Могила", „Ростислав", „Юрій Милославський"). Крім того були популярні нариси російської історії. Вже не пам'ятаю їх наголовків. В бібліотеках старших кляс теж не було нічого цікавого. Хібащо, замість скорочених видань Вальтера Скотових романів, були повні. Очевидно, була й російська белетристика. Лектура російських авторів була припасована до навчання історії російської літератури („словесности"), а вона далі Гоголя не йшла. Турґенєв, Толстой, Достоєвський, ну й, розуміється, новіші автори, не зважаючи на те, що були дозволені цензурою, до учнівських бібліотек не допускалися. „Батьки й Діти" чи „Напередодні" Турґенєва, „Біси" Достоєвського й твори Толстого вважалися сугубо шкідливою літературою.

Фундаментальна бібліотека була без порівняння більша й краща. В ній, крім книжок, були й журнали — наукові й літературні. „Журнал Міністерства Народної Просвіти" виписувався обов'язково. Але ця бібліотека була для гімназистів цілком недоступна. Могли з неї користати хібащо діти гімназіяльного начальства, але, крім директора й учителя німецької мови, майже ніхто з педагогів не мав дорослих дітей, щоб через них хтось із учнів міг щось дістати з учительської бібліотеки. Але ми тим не журилися. Не давала нам лектури школа, то ми здобували її самотужки. З давендавна існував у гімназії тайний учнівський гурток, очевидно радикального напрямку, який мав власну нелеґальну бібліотеку, складену майже в цілості з видань, дозволених цензурою, але заборонених гімназіяльною владою. Бібліотека ця постала й поповнювалася з пожертв або з закупівлі, для чого кожен член гуртка зобов'язаний був давати до каси гуртка щомісяця певну вкладку. Очевидно, невелику. До гуртка приймано учнів середніх і вищих кляс (від 5-ої вгору). Але гурток дбав і за молодших учнів і, коли добачав серед них цікавіших хлопців, що могли б бути кандидатами на майбутніх свідомих громадян, то мав їх на оці й заохочував до читання поступових речей, або взагалі літератури, якої в гімназіяльній бібліотеці не було. Отож і я, бувши в 3-ій і 4-ій клясі й мавши приятеля, що вчився разом зо мною, а стояв близько Василя Совачова, учня 8-ої кляси, члена гуртка й свідомого українця, діставав тоді до читання український часопис „Зоря" з Галичини. Перейшовши в 5-ту клясу, я був прийнятий у гурток, склавши на руки приставленого до мене опікуна, присягу не зраджувати його тайни. Відтоді я вже міг сам користати з гурткової бібліотеки, що містилася на передмісті в хаті Совачових. Завідувала нею сестра Василя — Олеся. Але вона скоро поїхала вчитися на вищих курсах, а бібліотеку перебрав учень 7-ої кляси Кислий, що жив серед міста, але все ж у малопомітному для гімназіяльного начальства та його шпигунів куточку, над малюсінькою річічкою Мухавцем. А коли й Кислий скінчив гімназію, бібліотекарем гуртка став я. Я жив тоді на кватирі у своєї дядини в домі чеха Граділя на досить людній Вокзальній вулиці. Бібліотека містилась у мене в кімнаті у великій шафі. Видавалася вона нам і значною і гарною. Це був наш скарб, яким ми дуже тішилися. Що ж це за скарб такий був?

Отже в спадок від давніших поколінь гуртківців ми дістали розрізнені річники старих радикальних російських журналів — „Современник", „Отечественные Записки", а також петербурзької „Основи", а з книжок — твори матеріялістів Фогта й Молешота (очевидно в російських перекладах), теж видання 60-70-х років. Вони пробуджували й угрунтовували в нас матеріялістичний погляд на світ з його неминучим наслідком — атеїзмом. З нелеґальних видань від наших попередників дійшло тільки одно — роман М. Чернишевського „Що робити". Колись незвичайно популярний, за мого часу роман уже втратив свій чар. Це був сухий, надуманий, штучний твір, що ніяк не міг захопити своєю формою, далекою від будь-якої мистецькости, а тенденція його змісту не була для нас тоді ясна. І не було кому нам розтлумачити.

Роман Смаль-Стоцький

У СПРАВІ СВ. ПАМ. МИТРОПОЛИТА ПОЛІКАРПА

(2)

Ось тут я подаю текст документу, оголошеного в офіційній публікації московської патріярхії, що послужив як історичне джерело М. Чубатому для його клевети на пок. Митрополита Полікарпа. Дуже прошу читачів не читати, а простудіювати цей документ уважно і критично, призадуматися над його лексикою й фразеологією та своєрідним „ароматом" цього послання, що було визнане католицьким істориком Чубатим за джерело до історії наших Церков:

ТЕКСТ

28 марта 1942 года Экзарх Украины Митрополит Киевский Николай обратился к клиру и мирянам Киевской и прочих украинских епархий с горячим предостерегающим призывом в отношении изменившего Родине и Церкви епископа Поликарпа Сикорского.

Божиею Милостию,
Смиренный Николай, Митрополит Киевский и Галицкий,
Экзарх Украины

православному клиру и боголюбивым православным мирянам Церкви киевской и прочих украинских епархий

Нашей святой матери-Церкви Господь судил переживать новые испытания. Никем не призванный похититель власти церковной на Украине тщится раздирать хитон своей матери-Церкви и отторгнуть от нее ее чад православных. Я имею в виду епископа Владимиро-Волынского Поликарпа Сикорского, самочинно еменующего себя архиепископом Луцким и Ковельским и главой Украинской автокефалии.

Глава Русской Православной Церкви, Блаженнейший Митрополит Сергий, в своем послании к православной пастве Украины от 5. февраля сего года, уже разоблачил епископа Поликарпа Сикорского как исключительно политического дельца, партийного политика-петлюровца, а не православного архиерея, как гитлеровского лакея, как отщепенца Церкви Православной, самочинно объявившего автокефалию и подлежащего за это лишению всякого священства.

Проникают к нам сведения, что Поликарп Сикорский продолжает свою разрушительную работу на Украине, пытаясь оторвать от матери-Церкви православных чад в свою раскольничью автокефалию, состоящую притом под немецко-фашистским покровительством, постыдным и позорным для верующего человека, под покровительством того изверга рода человеческого — Гитлера, который издевается над христианством и над нашими христианскими святынями.

У каждого, любящего свою Святую Церковь, сердце разрывается от боли при вестях об этой попытке создать новый раскол в недрах нашей Святой Православной Церкви!

И хочется сказать евангельскими словами:

„Горе тому человеку, через которого приходит соблазн!"

Как митрополит Киевский и Галицкий и экзарх Украины, поставленный на этот пост в прошлом году Патриаршим Местоблюстителем, обращаюсь, во имя Божие, с пламенным призывом к пастырям и православно-верующим людям Украины: отвергнуть с священным гневом этот навязываемый Поликарпом Сикорским раскол с матерью-Церквью, не внимать его лживым речам, не признавать его своим главой или архиереем и не отступать от своей матери-Церкви во имя своего вечного спасения.

Кто он, новоявленный глава новой, самочинной автокефалии?

Я знаю его как своего бывшего сослуживца — викария на Волыни, по совместной церковной работе в 1940-1941 годах. В указанные годы, когда я занимал пост экзарха западных областей Украины и митрополита Волынского и Луцкого, я состоял в молитвенном и канноническом общении и братском церковном сотрудничестве со всеми архиереями этих областей, вернувшимися из Польской автокефалии в лоно матери-Церкви Русской (архиепископы: Алексий, Симон, Антоний, епископ Пантейлемон). Епископ Поликарп Сикорский не отказывался выполнять все мои церковно-административные поручения, сослужил со мною в Луцком соборе, поминал за своими богослужениями Патриаршего Местоблюстителя, участвовал со мною в хиротонии нового епископа (Вениамина), назначеного Блаженнейшим Митрополитом Сергием в один из белорусских городов.

Я докладывал в свое время Блаженнейшому Сергию, Патриаршему Местоблюстителю, об уклонении Поликарпа Сикорского от письменного выявления своего канонического послушания Московской Патриархии, видя в этом затаенные им особые планы в отношении своей будущей церковной ориентации.

А теперь стало ясным, что Поликарп Сикорский только и ждал момента, чтобы изменить святой матери-Церкви, беззаконно восхитив церковную власть на Украине и совершив предательство по отношению к Церкви, ныне канонически осужденное Патриаршим Местоблюстителем в его послании.

Прикрываясь личиной якобы друга украинского народа, Поликарп Сикорский и ранее был, и с особою яркостью сейчас выявляет себя врагом его.

Работая вместе з ним на Волыни в 1940—1941 годах, я видел, как он до мозга костей пропитан стремлением скорее увидеть Украину под германским владычеством.

В этом он не имел ни корней, ни популярности в среде верующего украинского народа. Я же видел воочию сам, как в лице моем верующие украинцы во всех западных областях радостно приветствовали свое возвращение в ограду матери-Церкви и свое воссоединение с братским русским народом, неподдельно выражая эти свои чувства. Вокруг Поликарпа Сикорского группировались только церковники петлюровской ориентации. Но черное свое дело тайной подготовки украинского народа к предательству германскому фашизму он делал, не считаясь ни с чем.

Его ближайший сотрудник в Луцке, настоятель кафедрального собора протоиерей Грушко, говорил мне, что Поликарп Сикорский держится девиза: „Лучше Украину продать чорту, но не дать ее москалю".

Русской народ не хочет насиловать волю своих собратьев-украинцев, и сам украинский народ, свободным волеизъявлением, пожелал и продолжает желать братского единения своего с русским народом. А вот Поликарп Сикорский уже продает Украину Гитлеру.

Со своими планами о продаже Украины в германскую кабалу Поликарп Сикорский связывал свои мечты о разрыве украинской Церкви с матерью-Церквью, об автокефалии ее.

Об этих мечтах его — скорее разорвать связь украинской Церкви с матерью-Церковью — говорили мне, в бытность мою экзархом западных областей Украины, архиепископы Симон и Антоний, ближайшие собратья и соработники Поликарпа Сикорского, прожившие с ним все годы при польской республике.

Многие видные представители духовенства в западных областях Украины приводили мне — из истории церковной работы Поликарпа в Польше — факты насилий, учинявшихся им над православноверующими украинцами при посещении им приходов.

Какой же это друг верующего украинського народа?

Об указанных фактах мне как экзарху Московский Патриархии говорили также в Западной Украине: архимандрит Иоанн Лавриненко — настоятель собора в г. Ковеле; протоиерей Владимир Ковальский — благочинный и настоятель в г. Дубно; протоиерей Иоанн Давидович — настоятель Покровской церкви г. Луцка.

Предприняв в свое время святое по существу дело — перевод богослужебных книг с славянского языка на украинский и введение их в богослужебную практику, с целью приблизить богослужение к пониманию рядового украинца, — он обманывал верующий украинский народ, так как в святое дело вкладывал, как видно теперь, черные замыслы: обособив даже по богослужебному языку украинскую Церковь от Церкви Русской, оторвать ее впоследствии от матери-Церкви — хотя бы ценой вечной гибели душ православных, так как он не может не знать, что самочинная автокефалия есть раскол, лишающий верующих тока благодати Божией и без благодати ведущий души к вечной погибели.

И сейчас Поликарп Сикорский спешит согнуть свою спину перед немецкими оккупантами, временно захвативщими ряд наших украинских областей, выслуживается перед ними и, получив от них право на управление украинской Церковью, пытается завлечь в сети своего раскола православную паству Украины.

Какой же это друг украинского народа?

Дорогая паства украинская! Раскол с матерью-Церковью, в который хочет вас ввергнуть Поликарп Сикорский, — это путь к вечной смерти!

И как не плакать об этом злодеянии, учиняемом в Церкви нашей Поликарпом Сикорским!

Богом врученой мне властью духовной умоляю всех православных клириков и православных людей украинских епархий, временно занятих немцами, не иметь никакого общения с Поликарпом, уже осужденым носителем нашей высшей церковной власти — Патрияршим Местоблюстителем, и быть верными святой матери-Церкви нашей, чтобы не погибнуть душам вашим вечною смертью.

Преосвященные архипастыри украинских епархий, мои соработники на ниве украинской Церкви! Верю, что вы, братски разделявшие мои труды по должности патриаршего экзарха в 1940—1941 годах и искренно, открыто заявившие о своем возвращении в лоно матери-Церкви Патриаршей из Польской автокефалии, остаетесь верными нашей общей матери-Церкви и умолите вместе со мной православных людей Украины отвергнуть похитителя церковной власти, нашего бывшего сослужителя, Поликарпа Сикорского, надругающегося сейчас над своей матерью-Церковью.

Благодать Божия буди
со всеми вами!

Смиренний Николай,
Митрополит Киевский
и Галицкий, Экзарх
Украины.

28 марта 1942 года.

Ось це текст! В наступній статті я займу становище до цього історичного джерела М. Чубатого, а водночас апелюю до Редакції „Свободи", щоб попросила про оцінку цього документу всіх українських істориків.

В наступній статті я займуся оцінкою його сам.

(Закінчення буде).

УКРАЇНСЬКА ВІЙСЬКОВА ІСТОРІОГРАФІЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

без іронії зауважує, що „період війни від часу, коли команда Галицької Армії уклала Зятівську умову з Денікіним, згадується буквально на пів сторінці величезної книги". Таке твердження не відповідає дійсності, незаслужено кривдить авторів, хоча всі вони за вийнятком капіт. Шрамченка галичани, — а свідчить, що ще в нас досьогодні покутує комплекс, зароджений трагічними подіями нашої політично-мілітарної катастрофи в листопаді 1919 року.

При цьому нехай вільно мені буде, як одному із авторів „І.У.В.", подати до відома про умовини, що заіснували в часі появи цієї книги і вплинули дуже некорисно на структуру цілости твору. Видавець доручив редакцію д-рові Б. Гнатевичеві, людині освіченій і талановитій, одначе з невеликим науково-історичними досвідом. Він повинен був покликати окрему редакційну колеґію, зложену з авторів заплянованої праці та замітніших військовиків. На жаль, цього він не зробив, але обмежився тільки до визначення тематики запрошеним авторам. Мені припали розділи доби Центральної Ради, Гетьманату, Зимовий Похід, укр.-моск. війна в союзі з Польщею 1920 р., повстанчий рух, та закінчення в аналітичному розгляді військово-політичних подій нашої визвольної війни. Поки появилася цілість окремою книгою, „ІУВ" виходила окремими місячними зшитками як додаток до щоденника „Новий Час". Ціле видання видавець розплянував на 12 зшитків, до того повинен був застосуватися редактор і наперед відповідно розмістити увесь матеріял. І саме через те, що редактор цього не зробив, не вистачило якраз місця на решту моїх розділів, і далі він спростив ситуацію в той спосіб, що на останніх двох сторінках побіжно описав кінцевий і не менш важливий період нашої визвольної війни. Цей поважний брак треба було доповнити в другому виданні. Видавець цього не зробив, а все ж таки міг був звернутися до мене, чи до когось іншого з українських істориків, щоб усе це доповнити в додаткових розділах. Деякі замітки ген. Капустянського і кап. Шрамченка не заповнили тієї прогалини. Натомість видавець уважав за відповідне на додаткових 226 сторінках видрукувати 4-ту частину до „І.У.В." „Матеріялів до історії 1920-53" що, до речі, мають більш публіцистичний, ніж історичний, характер.

Проте, не зважаючи на поважні недоліки, ця історія війська становить тепер монументальний твір в українській військовій історіографії і таким залишиться на майбутнє.

Дуже вартісним надбанням для українського військознавства є недавно видана праця ген. Удовиченка „Україна у війні за Державність". Її треба уважати за перший в українській військовій історіографії нарис цілости бойових операцій наших збройних сил у визвольній війні 1917-20 рр. Я підкреслюю особливо, що це тільки нарис бойових операцій, тим більше вартісний, що написаний фахово і проглядно учасником і вищим військовим начальником, — але не історія війни.

Війна не може бути відокремленим збройним актом, а тільки логічним продовженням політичної боротьби. Цього автор в своїй праці, призначеній в першій мірі для чужинців, зовсім не розглядає.

Український революційний здвиг 1917-20 рр., на тлі скомплікованих подій на Сході Европи, мусів бути обширніше відмічений для зрозуміння ідеї нашої оборонної війни з московськими і польськими загарбниками. Автор не згадує зовсім про ультиматум совєтської Московщини переданий радіотелеграфом дня 17 грудня 1917 р. совєтом народніх комісарів Українській Центральній Раді. Це дуже важливий історичний факт, яким була започаткована, нічим не прихована воєнна агресія Московщини проти України, що тривала до листопада 1920 р. та була завершена окупацією решти території Української Народньої Республіки.

Також неправильно називає автор польських ворохобників, що повстали проти леґальної української влади у Львові „польськими військами". Реґулярні інвазійні польські війська прийшли на допомогу польським повстанцям два тижні пізніше, що й було початком збройного нападу Польщі на Україну. Далі, чомусь ужив автор означення (ст. 75) „у відношенні до поляків „оборонці Львова", — тоді, коли війна провадилася виключно на українській суверенній території, якої й оборонцями могли бути тільки українські війська.

Творення, устрій і організація наших збройних сил, що становлять головні чинники війни, представлені автором занадто побіжно й довільно, через що й вкралися до праці недотягнення, які не повинні мати місця в історичному творі. Наведу тільки такий приклад: до стану української армії в червні 1918 р., тобто за гетьманату (ст. 41), автор зачислює синю дивізію і полк Січових Стрільців, що внаслідок протигетьманських заворушень в Києві були німцями обеззброєні. Це виразний анахронізм — синя дивізія і полк Січ. Стр. були обеззброєні німцями ще напередодні гетьманського перевороту 27 квітня 1918, тим самим не могли брати участи в якихнебудь заворушеннях київського ґарнізону, зрештою історично непотверджених. Таких помилок міг би автор уникнути, як би був покористувався досвідом своїх попередників та свою працю, що була вже готова в 1936 р., а видана аж в 1954 р., відповідно доповнив і виправив згідно з відомостями перевірених історичних джерел.

Ми дозволили собі на загальні критичні зауваження не тому, щоб понизити вартість цієї цінної в наших умовинах публікації, а щоб допомогти на майбутнє внести корективи й доповнення, наскільки мала б бути видана в чужій мові, що й було заміром шановного автора.

Назагал праця ген. Удовиченка у великій мірі спричиниться до поширення нашої військової традиції, а для тих, що вивчають військове діло, є посібником для вироблення напрямку української воєнної доктрини.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Клівленд, Огайо

Загальний Збір УСК „Львів".

В приявності чотирьох десятків (на всіх 65) членів, в неділю, 26 грудня, м. р., в Народному Домі в Клівленді, відбувся щорічний звичайний загальний збір місцевого Українського Спортового Клюбу „Львів".

На початку нарад предсідник збору, проф. Гр. Голембйовський закликав приявних встати з місць і мовчанкою вшанувати пам'ять померлого у звітному часі члена контрольної комісії УСК „Львів", — Євгена Дмитерка. Покійний, що помер 19 серпня 1954, у Клівленді, походив з Винник б. Львова. Надзвичайно працьовитий і тактовний, сл. п. Є. Дмитерко здобув собі ім'я і признання за свою працю в спорті й драм - гуртках рідного міста, а далі в Пфаркірхені (Німеччина) на скитальщині. Один із тих, по яких слова „світлої пам'яти" вимовляємо як скромний вияв признання подиву, не як формальну чемність живих супроти мертвих!...

Звіти членів проводу виявили поступ: всі читали готові, написані звіти — ніхто не „поетизував" з пам'яті. Як так далі піде, на другий рік навіть до друку дійти може (!).

В телеграмному стилі — звіти. Голова, Ярослав Потічний: минулий рік безперечно позначився ростом — так організаційним, як фінансовим, чи споровим. Старий провід вистартував з $160 довгу — закінчив рік з готівкою $391.17 в касі, при чому закуплено на сотні долярів (майже пів-тисячки!) інвентару. Придбано власну домівку.

Футболісти мали в сезоні дві, а навіть три дружини. Правда, одна з дружин відійшла, все ж дві дружини діяли до кінця останнього сезону. Сіллю діяльности був великий Футбольний Турнір за чашу „Юкрейнієн Сейвінґс Ко.", в Клівленді й український чемпіонат Півночі. Надзвичайні успіхи здобули шахісти, менше назовні, за те більше внутрі працювали (тренували) пінґ-понґісти. „Дико" (незорганізовано) товкли теніс на токах Бруксайд Парк десятки „львов'ян". Єдиною паперовою секцією виявилася відбиванка (волейбол). Це тим дивніше, що волейболісти клюбу розпоряджають направду заавансованою шісткою...

Із звітів інших членів проводу виявилося, що до клюбу вплинуло 27, а з клюбу вийшло 25 писем + 129 запрошень. Архів здобув Пропам'ятну Книгу (з нагоди посвячення клюбного прапору, під час Футб. Турніру), 16 рецензій і 30 знимок. Пресовий референт вислав понад 40 рецензій, статтей і реклям змагань (з того 4 до американської преси), а далі понад десяток фотознімок. На обидві ноги храмала господарка клюбу... Каса мала приходів на $5,282.91 — розходів на $5,191.74. До приходів доходить ще $300.00, які жертвував на клюб (вже вдруге у звітовому році!) відомий добродій українських спортовців, Тома Дж. Юник (власник обезпечальні при Юклід і Східній 9-ій вул., в Клівленді). В добродії слід зараховувати рівнож фірми „Юкрейнієн Сейвінґс Ко." (зафундувала Футб. Чашу Півночі), галянтерійну крамницю „Говерля" (дарування сорочинок і штанцят для 2 дружин), Ф-му Остап Войчук (чаша для шахістів) годинникаря п. І. Полянського (зафундував м'яч) і багато інших місцевих українських фірм, що фінансово допомагали клюбові.

Провідники 1. футб. дружини (М. Радзикевич і І. Жиґа) подали, що в мин. році футболісти все ще були зайняті головно латаниною і стабілізацією дружини. Весняний сезон закінчено на 5 місці (сіх 6 дружин), з 7:13 пунктами й 16:23 воротами — осінній тільки з 3 грами, 3:3 пунктами й 4:6 воротами. В Українському Футб. Турнірі здобуто 4 місце, але вислідки всі почесні (1:2 з „Левами", 1:2 з Рачестером, 1:3 з „Черником"). Разом за рік відіграно 17 змагань, з яких 6 виграно, 1 не рішено й 10 програно. Ворота: 27:37. Подібними проблемами жила й запасна дружина. Її найбільший актив: молодість і охота до праці в змагунів.

Провідник пінґ-понґістів, В. Древницький за мин. зимовий сезон може чванитися тільки одними змаганнями (перемога 4:3 над чеськими Соколами). Дуже вчасний старт до сухої футб. заправи на залі не дав змоги відбути більше „зовнішніх" боїв. Цієї зими, Древницький, з рамені УСК „Львів", влаштував великий міжнаціональний турнір Савтсайду (південної частини міста).

Парадним коником клюбу виявився шаховий коник. Ще минулого (1953) року відомі тільки на поляні між Професор стр. і Лінкольн Парком, шахісти „Львова" (офіційна „шахова" назва: „Юкрейнієн-Амерікен Чес Клаб"), просто, метеорним летом опинилися в першому шаховому сузір'ї Клівленду, зараховані до Східньої Ліґи (обидві по 8 клюбів), українці по черзі „збили з ніг" Квінс 5:0, Іст Клівленд Рукс $4\frac{1}{2}:3\frac{1}{2}$, Бруклин $3\frac{1}{2}:1\frac{1}{2}$ і Лейквуд 4:1, опинившися перед воротами могутнього Атлантик Інтернейшенелс. Це дає нашим шахістам — у найгіршому випадку — друге місце в табелі, а тим і право до фіналів за клюбний чемпіонат міста (по два перші клюби з обидвох ліґ).

В індивідуальному лискавковому („бліц") турнірі Парута в кінці травня здобув 8., а Капустій 12. місце. „Клівленд Чес Булетин", вираховуючи могутніх („формідебл") змагунів Клівленду, за одним віддихом з чемпіонами називає й нашого Паруту. Турнір за український чемпіонат міста й мандрівну чашу О. Бойчука 1954 виграв Парута — цього року в турнірі веде проф. Р. Міхняк.

Після абсолюторії старому проводові, вибрано новий, у такому складі: Степан Глоговський — голова проф. Гриць Голембйовський — містоголова, Євген Небеш — секретар, Володимир Галелюка, — скарбник, Осип Лівий — господар, О. Гайський, — прес. реф., Волод. Старожинський — зв'язковий до ліґи, Іван Жиґа — провідник 1. футб. дружини, Роман Полатайко — пров. 2. футб. дружини, Волод. Древницький — пінґ-понґ, Михайло Парута — шахи, Степан Дубик — архів. Степан Мішкевич, Зенон Корчинський і Мирон Радзикевич творять контрольну комісію. Ярослав Потічний, Іван Росол і Дмитро Стойків — Товариський Суд.

-оЛо

Книжка й часопис — найнеобхідніші в домі культурної людини.

Знавці совєтських справ у „Н.Й.Таймсі" про упадок Маленкова

Ню Йорк. — Референт совєтських справ в „Ню Йорк Таймсі", Гаррі Шворц, і недавній довголітній московський кореспондент цього часопису, Гаррісон Селсбері, дали в середу ц. м. свої довші оцінки останньої зміни в Москві. Обидва вони погоджуються в тому, що Маленков перестав бути прем'єром у висліді боротьби за владу з Хрущовим і що тепер найсильнішою фіґурою в совєтському апараті є Нікіта Хрущов. Шворц просто каже, що це Хрущов „іменував" Булґаніна новим прем'єром, і що сам Верховний Совєт зрозумів хто є тепер правдивим правителем, бо Хрущов дістав більші овації, як Булґанін. З теперішньою зміною „скінчився колективний провід" в совєтській верхівці і вернувся час одноособої диктатури, при чому диктатором, як і за часів Сталіна, став секретар комуністичної партії, а не формальний голова ради міністрів. Шворц передбачає м. і. посилену висилку людей на „освоювання цілинних земель", а в закордонній політиці — тіснішу співпрацю між СССР і комуністичним Китаєм. Селсбері звертає увагу на те, що за Маленкова були при владі три чинники: бюрократія, партія і армія, а тепер залишились тільки партія і армія. Булґанін — це компромісова кандидатура поміж армією і партією. Відносини в Совєтах виявили знову свою слабість, а сильні слова, що їх вживав Молотов у своїй промові, мали тільки замаскувати ту слабість.

Маршал Конєв побрязкує шаблею

Москва. — Червоний маршал Іван Конєв, командант т. зв. Українського фронту під час другої світової війни, виголосив на засіданні Верховного Совєту, під час дебати над закордонною політикою Совєтського Союзу, промову з лайкою і погрозою на адресу Америки й всього вільного світу. Совєтський Союз, заявив Конєв, сильніший аніж був під час останньої війни і „відіб'є кожну ворожу атаку, вживаючи всіх типів модерної зброї". Він виступив гостро проти „постійних провокативних кроків американської політики у відношенні до нашого великого приятеля — Китаю" і запевнив, що „великий народ червоного Китаю і Совєтський Союз становлять тепер один табір і могутню армію миру". Конєв з'явився на засіданні Верховного Совєту в парадній уніформі з усіми своїми орденами. Він ввійшов на залю, де були приявні 1347 „депутати", в товаристві нового прем'єра Булґаніна, попереджений Хрущовим і Маленковим. Вся промова Конєва була витримана в тоні найгірших промов із часу „холодної війни".

Упадок Маленкова скріпив позицію Аденауера

Бонн. — Несподіваний упадок Маленкова був ударом для німецьких соціялістів, які раз-у-раз домагаються нової конференції з Москвою для „мирного" об'єднання Німеччини, і — навпаки — скріпив позицію канцлера Аденауера, який взагалі не вірить в успіх будь-яких переговорів з російськими комуністами. Німці сприйняли вістку про останню подію в Москві, як найбільшу сенсацію, в'яжучи її безпосередньо з майбутньою долею Німеччини. Розбурхані настрої німців використав сам Аденауер, який у вівторок вечером промовляв у Франкфурті до 8,000 осіб, що влаштували йому спонтанну овацію. „Каяття" Маленкова щодо його міністерської некомпетенції — казав Аденауер — є найяскравішим доказом що його будь-коли дав світові Совєтський Союз, чи можна взагалі брати поважно московських правителів. Ще кілька днів тому Хрущов казав одному закордонному журналістові, що це є тільки нездійсненною мрією Заходу, щоб між ним і Маленковим були непорозуміння. „Як у таких умовинах — запитував Аденауер — сяк-так думаюча людина може базувати свою політику на переговорах з такими людьми?" Якби совєтські політики рахувалися взагалі з світовою опінією, то вони повинні були б залишити Маленкова за його столом бодай так довго, поки скінчиться ратифікування Паризького договору — говорив Аденауер.

Сателітські держави відчувають зміну в Москві

Відень. — Упадок Маленкова і прихід Хрущова до фактичної диктаторської влади відчують всі сателітські держави, в першу чергу Мадярщина, яка найбільше заанґажована по стороні легкого промислу для виробу товарів широкого вжитку. Золтан Вас, який ледве три місяці тому назвав „меґаломанським крутійством" заклики про перетворення комуністичної Мадярщини в країну „сталі й заліза" — вже перестав бути секретарем ради міністрів. Знак запиту повис над долею прем'єра Надя, що так само проголосив був півтора року тому „новий курс" господарської політики в Мадярщині. У Польщі не відчувають навороту до важкого промислу, бо й так польський легкий промисл випродукував менше, як заплановано в п'ятирічці. У совєтській зоні Відня двічі сконфісковано „Арбайтер Цайтунґ", орган австрійської соціялістичної партії за згадку про суперечки поміж Хрущовим і Маленковим.

Саймінґтон проти зменшення збройних сил ЗДА

Вашинґтон. — Демократичний сенатор Стюарт Саймінґтон, член Сенатської Комісії Збройних Сил, заявив, що уряд Айзенгавера почав „грати фальшиву гру" з американським народом. Він виступав проти урядового пляну зменшити збройні сили ЗДА і заявляв, що уряд не виявив усієї правди народові про напружену ситуацію в світі. Саймінґтон твердив, що „важко в це повірити, щоб в такій критичній ситуації уряд міг редукувати свої збройні сили". Провідник демократичної більшости в Палаті Репрезентантів конґресмен Джан В. МекКормек заявив, що уряд Айзнгавера не має стійкої лінії в закордонній політиці, і змінює її з політики масової відплати і вільних рук для Чіянґ Кайшека на політику „нового погляду", говорення про „мирне співіснування" та непевности.

КАЕ не хоче уневажнити контракту з фірмою Діксон-Єйтс

Вашинґтон. — Комісія Атомової Енерґії більшістю двох до одного голоса відкинула пропозицію скасувати контракт з фірмою Діксон-Єйтс. За три дні перед цим голосуванням президент Айзенгавер заявив, що він не уневажнить цього контракту, на основі якого фірма Діксон-Єйтс мала б постачати електричну енергію для атомових фабрик в Долині Теннесі. Луїс Л. Стравс, голова КАЕ, і новий член цієї комісії д-р Віллард Френк Ліббі голосували за затримання контракту, а Томас Е. Меррі — проти. Після того, як Стравс виявив справу цього голосування, Меррі з'явився перед Спільною Конґресовою Комісією Атомової Енерґії і поновив свої оскарження, що конфлікт внаслідок підписання контракту з фірмою Діксон-Єйтс завдає країні шкоди, бо КАЕ не має часу займатися головним своїм завданням — продукцією атомової зброї та використанням атомової енерґії для мирних цілей. Демократичні сенатори й конґресмени домагаються уневажнення контракту з фірмою Діксон-Єйтс.

Плянують збудувати приватний атомовий реактор

Ню Йорк, Н. Й. Амерікен Мешін енд Фавндрі Компані плянує збудувати перший приватний атомовий реактор в ЗДА. Емеритований генерал Волтер Беделл Смит, віцеголова дирекції цієї компанії, заявив, що до співпраці запрошено інші фірми: електронічні, нафтові, харчові, фармацевтичні, хемічні, текстильні і сільськогосподарські. Ця фабрика займала б коло 250 акрів площі в районі Ню Йорку. Інвестиційний капітал мав би становити від 500,000 до 1,500,000 долярів, залежно від місця і типу будинку. Оперативні кошти виносили б 125,000 долярів річно. Фірма Амерікен Мешін енд Фавндрі вивчає справу будови атомового реактора від квітня минулого року. Досі не підписано контракту про будову цього реактора, але багато фірм заявили про згоду взяти участь в цій справі. Перша атомова електрівня знаходиться в Шіппінґпорті, Па., але вона збудована при одержаній допомозі.

Велика знижка цін на каву

Ню Йорк, Н. Й. — Фірми, які спроваджують із Бразилії каву, повідомляють, що відтепер фунт кави коштуватиме в роздрібних крамницях на 10-16 центів менше. Знижка цін спричинена подешевшанням кави в Бразилії. Відома фірма „A&P" повідомила, що зменшила ціну за фунт кави на 12 центів. Фірма „Ґренд Юніон Ко." зменшує ціни за різні ґатунки кави від 10-ти до 16-ти центів. Тепер в Ню Йорку можна буде купити фунт кави вже за 73 центи, але добрий ґатунок коштує 87 центів. Ціни на каву впали до рівня, на якому були майже два роки тому.

● Купець Белемі з Бірмінґгему в Англії 30 років плекає спеціяльні ґатунки яблунь. Вся його праця могла піти намарне, бо міська управа хотіла виселити його з його садиби й забрати її під будову міських проєктів. На щастя, він виграв процес перед найвищою інстанцією, яка прийшла до висновку, що його восьми-акровий яблучний сад посеред брудних кам'яних домів є гарною прикрасою міста.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ОЗОН ПАРК, Н. Й. — Т-во „Вільна Україна", відд. 200, повідомляє всіх своїх членів, що річні збори відбулися 15. січня і вибрано уряд на 1955 рік: В. Балук, предс.; М Савка, заст.; Е. Паращук, кас.; В. Костишин, заст.; В. Ворґуль, секр.; В. Цісик, заст.; А. Мороз, Л. Балук, Ю. Коцопій, контр. ком.,; Я. Мороз, Л. Балук, надз. хворих; М. Ворона, Я. Жатковський, тростісти. Чергові збори відбудуться 19 лютого, о год. 8. веч. в Горожан. Клюбі, 91-20 — 95 Авеню. Проситься всіх членів прибути, бо є важні справи до вирішення. Довгуючих членів проситься вирівняти свої довги і принести на збори, бо секретар не може ходити по домах за вкладками.

Посмертна Згадка

ДАНИЇЛ БИНДАС, член Б-ва св. Андрія Перв., відд. 66 У. Н. Союзу в Ню Йорку, помер 29. січня 1955 р., проживши 67 років. Був членом 40 років. Покійний походив з села Ожинна, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Розалію, 2 синів Михайла і Иосифа і дочку Марію. Похорон відбувся в середу, 2. лютого, з погреб. заведення П. Яреми до укр. катол. церкви Чесного Хреста в Асторії. Відпроваджено на цвинтар Кальварія при участи родини, членів Б-ва св. Андрія і У. Н. Союзу. — В. Й. П.!

Л. Федиияк, секр.

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

Українська Вільна Академія Наук у США з великим смутком сповіщає про смерть Президента УВАН, її основника і дійсного члена, відомого українського діяча і патріота,

професора д-ра

Леоніда Тимофійовича БІЛЕЦЬКОГО

що сталась 5-го лютого 1955 року у Вінніпеґу, Канада.

УВАН у США висловлює своє глибоке співчуття у цій великій втраті.

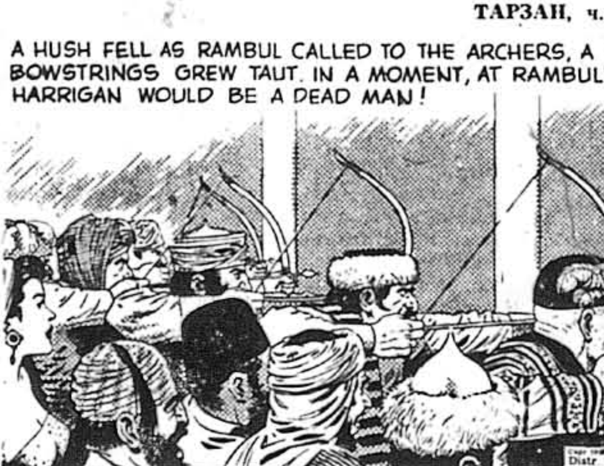
Управа УВАН у США.

Найновіші видання

Під тихий вечір — В. Лепкий	$1.95
Земля — О. Кобилянська	1.95
Царівна — О. Кобилянська — тверда оправа	3.00
Поміж берегами — Д. Ярославська	2.20
В обіймах Мельпомени — Д. Ярославська	2.00
Музика — І. Винницька	1.80
У лісничівці — С. Парфанович	1.50
Оглянувшись назад — О. Звичайна	1.50
Марія — У. Самчук	2.00
П'ять по дванадцятій — У. Самчук	1.80
Місто — В. Підмогильний	2.50
Дочка Монтезуми — Р. Гаґґард — 2 томи	3.00

Замовлення слати на адресу:
"SVOBODA", P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J.

ТАРЗАН, ч. 3412. Чи запізно?

Настала тиша, коли Рамбул закликав лучників. Похмура тиша, наче смерть. Тетиви луків натягнено. За хвилину, на команду Рамбула, невдаха Гердіґен буде мертвий!

Тимчасом Тарзан, хоч як він був ослаблений, зрозумів становище старого шукача золота і погнався через рівнину до кривівки бандитів.

ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ФОНДУ

ЗА 1954 РІК ВПЛАТИЛИ:

Листа ч. 1. (Від половини квітня по кінець серпня 1954 р.)

КАЛІФОРНІЯ:

Ля Канада: Теодор Семаківський $12.
Милбре: Антін Приймак $10.

КОЛОРАДО:

Денвер: Українсько-Американська Громада $12 з Шевч. Свята).

КОННЕКТИКЕТ:

Ансонія: По $5: Іван Татуляк, Анна Прискоч.
Бріджпорт: На хрестинах доньки п-ва Софії та Миколи Максимюків Александри зложили на залишенців: В. і Катерина Фльонц $1.50; по $1: О. Байда, Д. Білик, Д. Чернявський, М. Іващків, В. Лужницький, М. Максимюк, В. Максимюк, М. Лисий, І. Ромах, Т. Слівінський, В. Слівінський, Д. Стець, М. Жолобко; по 50 ц.: Д. Процик, Г. Шагель.
Фейрфілд: Михайлина Шиманська $10.
Гартфорд: Василь Грицина дві збірки: 1) на весіллю п. Павла Мельника і Анни Романів $37.25; 2) на весіллю Слави і Володимира Винярських $27.50; по $10: Меланія Федишин, Іван Іващенко (за 1953), Петро Єднорович (за 1953), Павло Когун (за 1953), Евстахій Кумович (за 1953), Петро Кушаківський (за 1953), Петро Лукасевич (за 1953), Степан Огришко (за 1953), Волод. і Ольга Платош, Анна й Олександер Пришляк, Андрій Сематчин, Володимир Саляк (за 1953), Василь Штодарунок (за 1953) У. Н. Союз 12 відділ („Гомін"), Ілько Велган, Пилип Вовк (за 1953 р.).
Ню Бритен: Петро Роман $20.
Ню Гейвен: М. Чайківський $20 (за 1954 і 1955); по $10: Ніна і Володимир Береза, Софія Березіцька, Андрій Данило, Василь Данило, Любов Данилович, Василь Гіна (за 1953), Кость Марущак, Роман Рондяк.

ВЕЛАВЕР:

Вілмінгтон: К. Тиравський $10 (за 1953).

ДИСТР. оф КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Симон Мелех $10.

ФЛАРИДА:

Корель Гейблс: Петро Гринишин $6.
Маямі Біч: Тарас Максимович $10.

ДЖОРДЖІЯ:

Гейнсвіл: Д-р Юліян Соневицький $10.

ІЛЛИНОЙ:

Келамет Сіті: По $10 за 1953 р.: Михайло Дутчак, Теодор Дутчак, Михайло Маркович, Микола Сенек.
Шікаґо: Д-р Мирослав Сіменс-Сіменович $100; Іван Дудич $21 (за 1953 і 1954); Петро Петрушевський $15; Микола Багрійчук $14; по $12: Володимир Галушка, Нестор Левицький, Михайло Тимець (за 1953); по $11: Марія Врудний (за 1953), Іван Юнок (за 1953), Олександер Лось, Дмитро і Стефанія Овчарчин (за 1953), Антін Жолубак (за 1953); по $10: Іван Арлинський, д-р Теодор Велей, Яків Хомик, Іван Доскоч, д-р Григорій Чумак (за 1953), Рудольф Гізяк (за 1953), Нестор Филипович, Теодор Яцків (за 1953), Дмитро Каськів, Емілія Ковалик, о. прот. М. К., Петро Космина (а не, як було помилково оголошено Костелина!) за 1952, Сильвестер Куривчак (за 1953), Марія М., Йосиф Несевич, Дмитро Німилович, Йосиф Смаль, Антін Овак, Теодор Шпур (за 1953), Маркіян Виганський (за 1953); Петро і Ольга Волгаїв $7 (за 1953); по $6: Александра Відний, Іван Фургаль (за 1953); Микола Багрій $5. За значки: по $2: Марія Головата, Микола Шаблій; по $1: Александер Атановський, Д. Кулик, М. Мельник, д-р І. Микитюк, К. Шонк, І. Трензолин.
Теорія: Д-р М. К. $16; Петро Саламаха $10.

ІНДІЯНА:

Іст Шікаґо: Петро Янош $5.
Ілкгерт: Петро Остапчук $10.
Ґері: Ростислава і Володимир Бровар $10.

КЕНЗАС:

Кензас Сіті: Розалія Тишко $10 (за 1953).

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Петро Емхе $25; Іван Варни $10 (за 1953); Андрій Чорний $5 (за 1953).
Джопа: Михайло Войташек $10.
Лорел: Михайло Мариняк $10.
Овінґс Міллс: о. Никон Проценко $6.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: По $10: о. протоієр. Іван Данилевич, Михайло Францівський, Мирослав Мельник; Михайло Кисіль $5.
Голіок: Петро Хомин $10 (за 1953).

МІШІҐЕН:

Центерлейн: Ольга і Богдан Соловій $5.
Дірборн: Василь Волканич $11.
Дітройт: ООЧСУ (10. відділ) $21 (за 1953); по $10: Андрій Влащук, Іван Бойко, Зиновій Мельник (за 1953), Петро Мочерад, Антін Михалик (1953), Володимир Поцілуйко (1953); по $5: д-р Мирон Дольницький (1953), Оксана і Василь Харів (1953), Микола Романів (1953), Андрій Віхорек (1953), д-р Антін Заплітний (на студентський фонд).
Флінт: По $10: Василь Мовчан, Василь Жовтяк.
Гемтремк: Ярослав Сепа $30.60 (збірка на весіллю Богдана Дудуна з Анною Перецькою); Йосиф Бевцик $5.
Нейлс: Знаменівець Дніпропетровськ $10.
Палмер Парк: Українсько-Американський Горожанський Клюб $10.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: Андрій Дацюк $11; Микола Мартинюк $10; Юрій Пундик $5.
Сейнт Пол: Стефан Копюба $25; Оксана і Дмитро Соловій $12; по $10: Микола Анастазієвський, Марія Вілецька, Міна Сендецька; Валентина Туркало $6.

МІЗУРІ:

Сейнт Луїс: Д-р Зенон Храплевий $11.

МОНТАНА:

Гелена: Микола Лисаковський

НЕБРАСКА:

Омага: По $10: Михайло Депа, Василь Гричка (1953), Данило Огородник.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: Ліґа Укр. Молоді стейту Ню Джерзі $100; Евген Крук $10; Я. Матеус $5.
Блеквуд: Д-р Микола Корнилів $11.
Блейрстон: Микола Мальчевський $6.
Картерет: Українська Православна Парафія св. Димитрія $25; д-р Віктор Сайкевич $10.
Кліфтон: УНСоюз відд. 42 (ім. Т. Шевченка) $30 (за 1953 і 1954); Михайло Пеленський $2.
Елизабет: Д-р Богдан Панасюк $11; Іван Подільчук $10; Андрій Полевчак $5.
Ірвінґтон: Жіноче Т-во при укр. пресбитеріянській Церкві $10; п-ні Ф. Дорошенко $5.
Джерзі Сіті: Український Народний Союз $3,500; по $5: Йосифа Гіббонс, Петро Постолюк.
Гилсайд: Марія і Василь Федчишин $10.
Менвіл: По $10: Дмитро Федорців (1953), Максим Рудяк, Петро Стрілець (1953).
Мілвіл: Панько Чопек $10.
Нюарк: По $10: Григорій Віленький, Матвій Чолій, Михайло Данчук, ДОВРУС (1953), Трохим Дугельний, Теодор Гелемей, Евген Лозовий, Василь Матіяш, Дмитро Парубчак, Григорій Петраш, Волод. Шпирка. За значки по $1: Е. Лозовий, Григорій Петраш.
Норт Калдвел: Віктор Фесолович $11.
Норт Гебдан: Володислав Федчишин $10.
Пассейк: Андрій Гойда $11; Ярослав Віломаур $6.
Перт Амбой: Павло Гаврилів $26; Іван Ковалюк $10.
Савт Плейнфілд: Михайло Пастернак $11.
Соммервіл: Михайло Ласковий $10 (1953).
Трентон: Василь Сердюк $11.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Відділ УКК $15 (з Шевч. свята); Антін Шийка $11; по $10: Петро Федорончук, Микола Якимишин, Степан Яремишин, Іван Мандро, О(б)ВУА, Дмитро Олійник, Петро Стеценко.
Асторія: Михайло Шахнович $12.50; Севастіян Подольський $12; Павло Варнич $5.
Оберн: По $11: Петро Ділай, Михайло Курій (стар.), Микола Мигник; по $10: Стефан Коник, Григорій Завойський.
Бедфорд Гіллс: Елисей Кривобок $10.
Бронкс: По $11: Теодор Мирошниченко, Ілля Варчак; Марія Чуловська $10.
Бруклин: Д-р Любомир Заріцький, $50; Наталія й Олександер Гладишовські $20 (з приводу вінчання доньки Олі з п. Зеноном Савчуком); по $11: Володимир Баранецький, Андрій Житинський; по $10: Андрій Яворський (1953), Валентин Новицький (1953), Іван Скиртинянський, Петро Содоль-Зілинський; по $5: Марія Демидчук, І. Врубель; Василь Мисик $4.
Боффало: По $10: Д. Бандрівський (1953), Михайло Описька.
Сентрал Айслип: Д-р Роман Керницький $11.
Когус: Юліян Вачинський $10.
Флошинґ: Василь Загродник $5.
Гліндейл: Михайло і Текля Овчар $10 (замість квітів на могилу пок. Григорія Пруса).
Гемпстед: Матвій Ковальчук $4.
Геркімер: Матвій Політило $5.
Гіксвіл: Олександра і Василь Мисюренко $21.
Гейстінґс ан Гудсон: Українсько-Американський Клюб $10.
Гудсон: Відділ УКК із забави $7.
Джемейка: Микола Захарків $11; Павло Деркач $5.
Джалсон Сіті: Тадей Вацик $12.
Лакаванна: М. Гринь $5.
Мангеттен: Д-р Роман Осінчук $55; УНСоюзу відділ 361 („Дністер") прислав такі жертви: 1) на Нар. Фонд $50; 2) на залишенців $25; 3) збірка між членами на залишенців $25.40 (жертводавці: по $2: Микола Гаврилко, Яць; Анна й Ів. Дусаненко $1.50; по $1: Г. Вакуменко, Влагий, Е. Чорній, Р. Фаліоза, В. Гасій, В. Гнатів, Євуш, Колтон, Козак, Крочок, А. Куцик, А. Кулинич, І. Макар, А. Марко, П. Марко, д-р Марків, Л. Мороз, М. Мороз, А. Соколишин, І. Удич); Марія й Іван Галичин $65 (збірка в часі їх срібного весілля між гостями); М. Гасай $40 (за 1953 і 1954); Дарія Кульчицька $25 (замість квітів на могилу бл. п. П. Колтон); по $20: Роман Вілинський, Т-во „Оборона Лемківщини" (за 1953 і 1954); по $11: Іван Яцун, Василь Кукрицький, д-р Микола Масюкевич, Александер Палаташ; по $10: Богдан Береза, Петро Бережницький, Михайло Борецький, Кость Богулевич, о. Александер Циґанюк, Микола Дворян (1953), Омелян Лоґуш за 1953), Віра і Василь Мудрий, Александер Палаташ, Іван Щудло (1953), Павло Воробйовський, Юрій Волинець (за 1953), Евген Зобликевич (1953,; по $5: М. Цуньовський, Григорій Лучанко, Стефан Нич, Василь Никифорук, Василь Тучак; по $1: Семен Кучма, Д. Васильκевич (за значки).
Маспет: Меланія Сорока $10.
Моунт Вернон: Дмитро і Галина Деменко $10.
Озон Парк: Д-р Василь Лев $10 (за 1953).
Порчез: Марія Дигдалевич $2.50.
Рачестер: По $10: Іван Велей, Любов і Роман Домбчевський, Василь Гуссар, Анна Капітан, Леня Печак, Василь Петришин, Володимир Велез; Р. Домбчевський $1. (за значки).
Сейнт Джонсвіл: Іван і Ганна Смолій $6.

ВІД УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

Сьогодня публікуємо до загального відома листи Платників і Жертводавців Народного Фонду, що прислали свій Національний Даток чи пожертви в часі від початку ділового 1954 року і по день 14 грудня того ж року, кінчаючи стейтом Ровд Айленд.

Крім того, публікуємо додатковий Виказ осіб, що надіслали свої пожертви за пам'яткові значки, у відзначення Великого Голоду на Україні.

Дальший Виказ Платників і Жертводавців буде оголошений в найближчому часі.

ВСІМ ГРОМАДЯНАМ, ЩО ВИКОНАЛИ СВОЮ НАЦІОНАЛЬНУ ПОВИННІСТЬ І ТИМ СПРИЧИНИЛИСЯ ДЛЯ ДОБРА УКРАЇНСЬКОЇ СПРАВИ, ЩИРА ПОДЯКА.

При цій нагоді просимо всіх Громадян поспішитися із вплатою свого
НАЦІОНАЛЬНОГО ДАТКУ НА 1954 РІК

Події останніх днів, коли у відзначенні Свята Української Державности, — 22-23 січня ц.р., — взяли найближчу участь високі достойники і найвищі Установи Злучених Держав Америки, наочно свідчать, що наша праця в обороні Українського Народу та його прав дає безперечні й важливі наслідки і що наші пожертви не йдуть намарне, але справді служать великому ділу визволення нашого Народу.

Передумовою цих успіхів є однодушна постава цілого українського суспільства і його жертвенність, без втягання Народного Фонду до дрібних порахунків внутрішнього українського життя.

Тож кличемо всіх до творчої конструктивної праці і до щирої патріотичної жертвенности в ім'я великої загально-національної мети — визволення Українського Народу.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ

Скенектоди: По $10: Михайло Гайдукевич, Юстина Сіра, Ігнатій Сірий.
Стейплетон, Ст. Айленд: Володимир Скоцень $10.
Трой: Володимир Терновий $11. За значки по $1: Л. Дмитерко, Г. Нагуник, І. Романишин, В. Свириденко, П. Тарнавський, В. Ткач.
Юніондейл: о. Станислав Шадинський $12.
Ютика: По $10: Д-р Евгенія Єржківська, Микола Лихогруд.
Веостбері: Андронік Копистянський $10.
Віллард: Д-р Богдан Гук $10.
Йонкерс: Василь Подоляк $11; по $10: Юрій Макар, Осип Кудрик.

ОГАЙО:

Акрон: Василь Воляник $10; Василь Пулк $2.
Кантон: По $10: Антін Фінковит, д-р Микола Нездійминога.
Клівленд: По $25: Лука Котович (1953), Корній Ворона; Микола Данилевич $16; по $11: Василь Врездун, Теодор Цогла (1953); по $10: Микола Бабечко, Ілько Хімка (1953), Микола Черевецький, Микола Ковалисько, Іван Кузяк (1953), Василь Репужинський, Михайло Солар (1953), Дмитро Шмагала, Михайло Верхола (1953); по $6: Григорій Карнаушенко, К. І. Мельник; Никифор Голуб $5.
Колюмбус: Іван Шимків $11.
Лорейн: В. Сікора $1 (значки).
Парма: Задорецький $5; Марія Федак $3 (значки).
Сейлем: Микола Вренко $20 (за 1953 і 1954).
Янґставн: Михайло Соломон $5; В часі святкування роковин Т. Шевченка на Н. Ф. зложили: по $5: Іван Панько, Юрій Присташ; по $2: Ів. Брянь, І. Гармич, О. Гнатів, Марія Яростовська, А. Кравець, І. Ліщак, М. Мушинський, І. Павловський, Марія Періг, В. Прокопик, М. Семчій, П. Стахура; по $1: П. Андрієчко, В. Бекер, М. Волотенний, С. Вурий, І. Цибрик, І. Данильчак, О. Дяків, Т. Дідовський, І. Доровський, І. Дубас, И. Двуліт, М. Федьків, А. Федунечко, Ф. Гаргай, Марія Гаврилко, Д. Глива, Анна Гольман, Д. Голубець, Р. Горбачевський, Анна Гупан, І. Іванюк, В. Іванюк, Анна Кекіш, Т. Кізло, П. Кобринь, І. Корнафель, С. Кость, І. Кравець, Т. Кулинич, Гр. Курач, В. Кичіновський, И. Легінович, Г. Луць, Г. Лукач, М. Люлька, Розалія Маркевич, М. Мартинишин, В. Мельникович, М. Михович, І. Мигаль, В. Мисів, І. Н., Ю. Н., К. Остапяк, М. Панкевич, М. Панько, М. Попик, Д. Проць, І. Прохніцький, А. Радь, О. Рибалт, Я. Сенчишак, Д. Сенько, С. Смеречанський, І. Стахура, д-р Р. Стахура, М. Сталай, Михайло Штинь, Мик. Штинь, Христина Швед, С. Тамуль, М. Терлецький, М. Ткачишин, В. Венгер, О. Венґжин, П. Весоловський, І. Вішка, Д. Войтович, Юлія Войтович, В. Вус, К. Вильван, Запоточний, Д. Затварницький; Анна Терлецька $0.75; по $0.50: Анна Вахур, А. Цибульський, Гентиш, Ева Когут, М. Маркович, А. Стехова, М. Тарнавська, І. Вус. Дрібними $4.35. — У часі свята в честь С. Петлюри й Е. Коновальця на Н. Ф. жертвували: Юрій Присташ $5; по $2: С. Василевич, І. Вус, о. В. Дяків, Г. Курач, І. Ліщак, П. Ліщак, М. Мушинський, І. Павловський, Марія Періг, Мик. Терлецький; по $1: М. Волотенний, Елисавета Бульван, М. Бульван, П. Бульван, С. Вурий, Евгена Черкасенко, д-р Чопик, І. Дубас, И. Двуліт, Павлина Елізон, М. Федьків, В. Гаврилко, Гапин, Ф. Гаргай, Д. Глива, С. Гоцуляк, д-р Голонко, Д. Голубець, Р. Горбачевський, М. Іванчак, А. Когут, М. Копчук, І. Корнафель, Т. Кулинич, Гр. Луць, М. Люлька, К. Манджала, М. Маркевич, И. Мартинишин, М. Мартинишин, П. Масний, Л. Матлак, М. Михович, М. Панкевич, М. Попик, Д. Проць, І. Прохніцький, А. Радь, О. Рибалт, А. Семчишин, І. Содомора, П. Стахура, д-р Р. Стахура, М. Сталай, Мих. Терлецький, О. Венґжин, П. Веселовський, Д. Войтович, Ева Затварницька. За значки Андр. Федунечко $1.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Аллентавн: Микола Кітура $10; Прокіп Мотрук $3 (значки).
Бетлегем: Парафія св. Йосафата $25; по $10: Олександер Любинецький, Іван Малицький; Марія Михайлув $5.
Бриджпорт: Андрій Допілка $20
Борджеттавн: Михайло Сенчишин $20.
Батлер: Микола Костецький $15
Честер: Петро Броницький $15; по $10: Микола Муляр, Б. Воловняк; Волод. Волянський $5.
Кліфтон Гайтс: Розалія Мандзик $10.
Коутсвіл: Українська Правосл. Церква $17 (з панахиди); по $10: Михайло Воднар, Тетяна і Василь Чарнецький, Андрій Грицький, о. М. Капуба, Петро Мудрий, Прокіп Панаський, Марія і Теодор Рущак, Роза і Павло Заплітний; Михайло Маскула $5; М. Капуба $1 (значки).
Клаймер: Метро Качур $10.
Диксонвіл: Укр. Роб. Союз 182. відділ (В-во св. Івана Хрестителя) $10; Василь Грушка $5.
Елмор: о. Йосиф Воднар $2 (за книжку).
Ірі: Михайло Пеленський $26; по $10: Александер Супик, Дмитро Вовк.
Істон: Анатоль Вовк $11; по $10: Антін Каленюк, Йосиф Райнога, Юхим Шийко; Іван Дашевський $2.
Форд Сіті: Анна Орисик $5.
Гліввуд: Укр. Робіт. Союзу відділ 110 $25; Григорій Хлиста $20; по $5: Марія Вовонок, Микола Федишин, Петро Місько; Мих. Котула $2; по $1: Т. Котула, А. Пограничний, Юлія Рідош.
Гомстед: Іван Вахомський $11.
Линдора: Михайло Марків $27.
МекКіз Ракс: Анна Гойсан $5.
Нензи Ґло: Петро Варасюк $10.
Нортгемптон: Василь Саюк $10.
Филаделфія: По $11: Іван Антипенко, Волод. Вачинський (за 1953), Стефан Ковалишин (за 1953), Микола Кодлюк (1953); Богдан Літинський; по $10: Ангела Ванах, Іван Ванах, д-р Володимир Безушко, Параскевія Воднар, д-р Володимир Галан, Ніна Горленко, Александер Демчишин, Антін Федорович, Григорій Штогрин, Антін Возний, Дарія Возна, Розалія Возна; Анастазія Бухней $7; по $5: Омелян Грималяк, Іван Савич, Олена Штогрин; В. Туніцький $2 (значки).
Феніксвіл: По $10: Михайло Бородецький, Микола Вучко, Василь Цекот, Іван Фуґа, Йосиф Фуґа, Петро Фуґа, Степан Ґеремиш, Іван Грисьо, Петро Гундер, Іван Іванців, Василь Іванюк, Антін Івасів, Михайло Ясеновський, Юрій Карабінський, Михайло Кухта, Іван Мандрусяк, Степан Мельник, Петро Місько, Степан Місько, Іван Підгайний, Михайло Постолюх, Петро Поточняк, Михайло Сех, Михайло Сокецький, Андрій Шишак, Гриць Турчик, Іван Вітик, Мартин Воробець, Іван Завада; по $5: Іван Чуйко, Теодор Данчак, Іван Гулій, Микола Івасик, Осип Малець, Михайло Польоний; Михайло Короляк $1 (значки).
Пітсбурґ: Українська Народна Поміч $50; Іван Синиц $11; по $10: Александер Гаврилюк, Осип Городиський, Василь Курман; по $5: Філія УКК (за значки), Василь Свідерський, Михайло Швед.
Рідінґ: Павлина і Василь Фесик $5.
Шамокин: По $10: Іван Хомин, Дмитро Ференц, Іван Когут.
Шарон: По $10: Василь Волошин (1953), Дмитро Зидик.
Юніонтавн: А. Команецький $5.

РОВД АЙЛЕНД:

Ню Порд: Юлія Кароль $10.
Потакет: Антін Шаль $10.
Вунсакет: Юрій Самборський $11.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Темс: Микола Маґун $2 (за значки).
Вілинґ: Михайло Сенчишин $20 (за 1954 і 1955); по $10: Стефан Грушкевич, Александер Ясінський, Дмитро Канюк, Василь Когут, Михайло Медвідь, Іван Шалева; Петро Кабала $5; Анна Канъ $1.

ВИСКАНЗИН:

Люблин: Николай Ґуразда $14 (за розпродані значки).
Милвокі: Юрій Панченко $20 (за 1953 і 1954; СУМА $10.

КАНАДА:

АЛЬБЕРТА:

Драмгеллер: о. Любомир Сиденький $2 (значки).

ОНТАРІО:

Торонто: Роман Марчевський $5.

Листа ч. 2. (По день 5. жовтня 1954 р.)

КОННЕКТИКАТ:

Бродкпорт: Василь Макоимюк $53.37 (прибуток із „Дня Скитальця", влаштованого з нагоди 10-ліття виходу з рідних земель).
Гартфорд: По $10: Іван Черинга, Іван Кащинець, Іван Кукіль, Степан Мокрицький, ООЧСУ, Григорій Пастушенко, Теодор Скибіцький, Іван Заставський.
Ню Бритен: По $10: Петро Березюк, Андрій Воднар, Михайло Дикун, Стефан Фаль, Григорій Фот, Іван Гірний, Ярослав Грицай, Александер Грик, Іван Гудима, Володимир Яцків, Семен Клюка, Ігнат Коник, Василь Луців, Александер Мох, Андрій Надяк, Стефан Перун, Микола Радович, Іван Ріповський, Корній Романів, Михайло Стасюк, Осип Сич, Петро Шешурак, Михайло Шмайда, Павло Тенишин, Катерина Турняк; Андрій Павляк $5.
Ню Гейвен: П. Войчук $1 (за значки).

ДИСТР. оф КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Федір Вульбенко $10.

ІЛЛИНОЙ:

Шікаґо: Михайло Кожушко $25; Андрій Іванів $20 (за 1953 і 1954); Йосиф Москалевич $11; по $10: Наталія Горбан, Харитон і Феодосія Марценюк, Ілля Семенчук, Павло Желада; Дмитро Борсук $5. За значки: П. Павлик $2; по $1: И. Кріль, М. Луцуняк.
Корнел: Д-р М. Дмитренко $25.
Вокуґен: М. Строчук $11.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Теодор Чорній $26; по $10: Анна Чорній, Юрій Качанюк, Володимир Пересада, Данило Пісецький, Олена Пісецька.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: Микола Кисіль $25; по $10: Михайло Кисіль, Пелагія Кисіль, Степан Сидлярчук.
Чілзи: Олекса Мельниченко $10.
Іверетт: Ярослав Савчук $10 і $1 за значки.
Лексинґтон: Василь Гаврилець $10.
Лудлов: По $10: Іван Стерпак, Стефанія Стерпак.
Маттапан: Данило Бортник $10.
Шбоди: П. Губіш $1 (за знач.).
Рослиндейл: По $10: Володимир Вачинський, Петро Мороз.
Віллісией: Андрій Вараник $10.

МІШІҐЕН:

Дітройт: За значки по $1: Ю. Воячко, М. Гетьман.
Гемтремк: По $10: Ольга і Волод. Грицьків, Роман Прийма, Василь Решетило. За значки: Д. Чубатий $1.
Лепір: Д-р Мирослав Грушка $5.

МІННЕСОТА:

Космос: Д-р В. Т. Петрина $10.
Міннеаполіс: Михайло Гунчак $12; по $10: Дмитро Хабін, д-р Юліян Павлишин.

МІЗУРІ:

Сейнт Луї: З нагоди 25-ліття подружого життя і церковної та громадської праці Достойних Громадян о. В. Веня, Е. Василюки і М. Гойди громада Ст. Луї влаштувала бенкет, на якому п.п. М. Вартиш і М. Кульчицький перевели збірку на УНФ, яка дала $91. Жертводавці: по $5: о. В. Веньо, Ева Чулик і доньки, І. Чура, М. Гойда, Е. Василюка; по $2: М. Дем'янчик, І. Деп, М. Дзюбин, І. Гатанович, В. Гудима, В. Кукурудз, Хр. Кушляк, І. Мотилич, д-р П. Паращак, І. Василюка, М. Василюка, П. Василюка; по $1: М. Вартиш, І. Вула, М. Харів, К. Хомик, М. Цимбала, М. Чулик, М. Дмитришин, І. Дзюбин, І. Файфрич, А. Флис, К. Ґардиґайло, П. Гойда, Е. Говдяк, В. Гук, А. Кондрат, О. Копач, Гр. Криса, М. Кульчицький, В. Лоґуш, П. Лотоцький, Т. Макара, Л. Малащак, Н. Рапко, М. Паращак, И. Павловський, В. Павлич, Ф. Пристай, П. Пристай, І. Пилипчак, П. Репа, А. Ружицька, А. Рижик, М. Шпить, В. Щупляк, М. Стефанишин, А. Томин, Е. Тилович, Ю. Василюка, М. Заяць, Е. Заслоцька; по 50 ц.: Н. Білограм, І. Коропецький.

НЮ ГЕМПШИР:

Манчестер: М. Сененко $2 (за значки).

НЮ ДЖЕРЗІ:

Байон: Мирон Данько збірка на похороні сина пок. інж. Володимира $50.
Бунтон: Кость Кононенко $10 (за 1953 р.).
Елизабет: Д. Керничний $1 (за значки).
Ендовен: Павло Ландяк $10.
Гобокен: Василь Чорномор $10.
Джерзі Сіті: По $25: Іван Ковальчук, Петро Костик, Михайло Мацяк; Александер Кедринський $20 (за 1953 і 1954); по $10: Онисим Бойко, Михайло Чумка, Тадей Доманський, Стефан Домарадзький, Василь Гіль, Василь Гаврилюк, Степан Гребеняк, Дмитро Гуменний, Григорій Іванів, Стефан Кохан, Іван Малиховський, Іван Ниник, Петро Пахольчук, д-р Константин Парфанович, Петро Такой, Степан Тимків, Михайло Васюта, Петро Ващинський, Василь Вох; по $5: Михайло Дзюбинський, Розалія Козар, Олекса Кучак, Михайло Мельник, Олекса Одуляк, Василь Паниківський, Е. Рожанський, Осип Смоляк; по $2: Іван Бобер, Григорій Ступка; по $1: Д. Вачик, М. Баранська, М. Стеги.
Нюарк: Ярослав Вілас $11; по $10: Роман Іванило, Віктор Іващенко, О. К., Юрій Ковінько, Іван Кутий, І. Левкович, Марія Панчук, Василь Сак, Зенон Стефанів, Богдан Вертипорох; Петро Лобур $5; Стефан Капуба $2 (значки).
Натлей: М. Стефанів $15.
Пассейк: Андрій Вовченко $10.
Перт Амбой: Павло Вадяк $10.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: По $10: Анна Пилипів, Іван Пилипів.
Асторія: По $10: Любомира Пежанська, Михайло Пежанський.
Бронкс: По $10: Зеновій Гарасимяк, Тарас Сімків; Юрій Кірічевський $1 (за значки).
Бруклин: По $10: Марія Чепурківська, д-р Андрій Мацорак, 197. відділ „Провидіння", Симон Пирожинський, Магдалена Жежелевська, Неоніля Жежелевська; М. Борис $2 (за знач.).
Боффало: По $10: Дмитро Яремко, Теодор Калитовський.
Котус: Василь Франко $12.
Флошинґ: Стефан Тимків $10.
Лонґ Айленд Сіті: Іван Перчишин $10.
Мангеттен: Осип Боба $20; по $10: Микола Гаврилюк, Ісидор Іваськів, Дмитро Яцушко, Дмитро Ксьондзик, Мирон Крисовець, Ігор Коцур, Анна Маркевич, Микола Стиславич, Іван Світ; по $5: Соня й Аполінарій Данилюк (за 1953), Петро Конський, Михайло Олексів. За значки по $2: Ал. Гончак, Яр. Петеш; по $1: В. Комуницький, Я. Комуницький, П. Німировський.
Річмонд Гил: Т. Вілостоцький $1 (за значки).
Рачестер: По $10: Микола Воднарук, Марія Холевчук, д-р Дмитро Капітан, Марія Киваццька (за 1953), Йосиф Максимович, Михайло Рінаш (за 1953), Василь Шот, Мирослав Тицький; Дм. Миґа $2 (значки).
Сиракюз: Волод. Прибила $1.60 (за книжку).
Трой: Василь Ткач $10.
Ютика: По $10: Микола Єржківський, Олег Єржківський.
Водерваліт: Михайло Демчак $5
Йонкерс: Лідія Вареха $1 (за значки).

ОГАЙО:

Кантон: Теодор Вічук $10.
Клівленд: Василь Мудрак $81 (з маніфестації проти комуністичного святкування роковин переяславського договору); Обєднання Українських Організацій Клівленду $50 (з Шевченк. свята); по $10: Витовт Левицький, Жигмонд Олексин, Роман Стахур; В. Томків $1 (значки).
Стратерс: П. Масний $1 (знач.).
Янґставн: По $25: Микола Терлецький, 140 відділ УНСоюзу; 348 відд. УНСоюзу $20; по $10: Андрій Вурий, Стефан Цицик, Андрій Федунечко, Роман Горбачевський, Іван Корнафель, Григорій Курач, Лев Матлак (за 1953 і 1954), Константин Остапяк, Марія Періг, Дмитро Проць, Василь Прокопик, Петро Прийма, Юрій Присташ, Олекса Рибалт, Марко Семчій, Дмитро Сенько, Іван Стрілка, Дмитро Войтович, Станислав Вишатицький, Дмитро Затварницький; Степан Кралька $5. — Жертви, зібрані в часі „Українського Дня" в Янґставні: По $5: Андрій Вурий, Филип Ясновський, Анна і Михайло Комічак, Дмитро Макух, Юрій Присташ, Марко Семчій, Іван Сирникова; по [illegible], Іван Гуцуд, Василь Ковик, Микола Коваль, Іван Лисогір, Евдокія Макух, Петро Малій, Марія Муойчук, Н. Н., Петро Пастернак, Іван Вус; по $1: Олена Бойко, М. Волотенний, К. Вульван, І. Данильчак, С. Дорошенко, І. Дубас, В. Фаргіга, Д. Фесько, С. Фостер, М. Герак, Катерина Гулич, П. Гулик, С. Гулик, В. Гаврилко, д-р В. Голонко, Д. Голубець, В. Гринько, І. Іванчук, Василина Іванюк, Т. Язалоа, М. Юрчик, К. Качур, М. Косачевська, С. Кость, Параска Ковальчик, П. Кравчук, А. Кравець, Л. Легенза, И. Легінович, Лесіська, Г. Луць, К. Манджала, С. Марчишин, І. Мигаль, Н. Н., Д. Палінчук, М. Періг, Д. Проць, І. Проць, В. Пупа, А. Радь, С. Роган, І. Содомора, М. Здераль, І. Сійка, М. Стахура, П. Стахура, д-р Р. Стахура, Стенвик, І. Стрілка, В. Суха, М. Терлецький (ст.), М. Терлецький (мол.), Микола Терлецький, С. Вафмік, В. Ваґнер, О. Венґжин, П. Веселовський, Д. Войтович, Ю. Войтович, Д. Затварницький, М. Жмуркевич.

ОРЕГОН:

Спрінгфілд: Василь Рибка $10 (за 1953).
Юджин: К. Пашечка $5 (за 1953).

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Врадок: Стефан Ґула $10 (за 1953).
Батлер: Марія Менцінська $5 (за 1953).
Карнеґі: Петро Гузар $30 (за 1952, 53 і 54); по $10: Петро Радь (1953), Андрій Венґрин (1953); по $5: Петро Кочірка (1953), Іван і Мих. Венґрин (1953).
Ірі: Юрій Драч $10.
Гаррисбург: Г. Т. Веслей $10.
Луцерн: Анна і Михайло Сільчак $20 (за 1953 і 1954).
МекКіз Ракс: Укр. Громада при церкві Пресв. Діви Марії $25 (за 1953); по $10 — всі за 1953 р.: Дені Андерсон, Іван і Евдокія Гінчак, Семен Когут, Іван Комічак, Павло Компанісць, Олекса Косяк, Семен Коваль, Стефан Козак, Микола Курелис, Михайло Лиско, Тимофіль Литвиненко, Михайло Поганич, Катерина Секула, Теодор Сушинський, Микола Тимцьо (ст.), Іван Возняк; по $5: Григорій Васараб, Михайло Врідський, Анна і Василь Вичкало, Михайло Хома, Теодор Хомин, Йосиф Цьоць, Іван і Стелла Дорош, Микола Думич, Михайло Ґурняк, Дмитро Гузиляк, Володимир Гусак, Катерина Юрчак, Станислав Кабай, Василь Ковалюк, Василь Косарич, Дмитро Манояй, Степан Сердюк, Стефанія Сопічка, Іван Шульга, Роман Турко; по $3: Михайло Хахула, Андрій Галич, Дмитро Шутайло; по $2: І. Фаль, П. Кремінь, В. Кремінь, К. Кричковська, Марія Лехіцька, Ева Налесник, Степан Одяга; по $1: М. Карпова, І. Кітик, Ю. Косарич, Олена Серджа.
Філаделфія: Іван Вумбар $25; по $10: Володимир Качор, Василь Кривлюк, Володимир Наливайко; С. Абрам $1 (значки).
Пітсбурґ: Василь Оборишко $20 (за 1953 і 1954); по $10 за 1954: Михайло Федорів, Іван Коробецький, Іван Мощур, Микола Пельц, Іван Солонина, Петро Тимчук; по $10 за 1953: Братство св. Василія Великого (85 відд. УНПомочі), Марія і Павло Германський, Іван Гільцинський, Павло Яцишин, Марія Кузьо, Марія Малевич, Василь Проць, Іван Пиртко, Анна і Прокіп Шевчук, Степан Вачок, Василь Воробій; Андрій Заблоцький $6; по $5: М. Бакалич, Марія Хоптяк, Марія Курлак, Михайло Львівський; Данило Греб $2 (значки); В. Федишин $1.50; по $1: М. Ваґан, А. Буховський, Анна Чернотович, Партеній Данек, Мих. Юрків, Катерина Перекішка, Анастазія Погранична, Петро Закалата.
Скатдейл: По $5: Антін Вандрівчак, Катерина Яніцька, Петро Лучка, Михайло Скалецький; по $2: Павло Вандрівчак, Анна Купчак; Мільтон Маланяк $1.

ТЕКСАС:

Юстон: Іван Ушак $1 (значки).

ВІРДЖІНІЯ:

Ню Маркет: Д-р Іван Галій $10.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Вілинґ: По $5: Іван Геляк, Данило Щербатий, Михайло Щербатий, Українсько-Американський Клюб; по $2: Іван Кабала, Василь Реваковський, Юрій Сівний; по $1: Степан Канік, Н. Ковальський, П. Смутило, П. Вітенко, Мері Забак, Марія Здунчак.

ВИСКАНЗИН:

Возокі: Ольга Демчук $1 (за значки).

КАНАДА:

Онтаріо: Кіркленд Лейк: Іван Вассараба $10.

(Листа ч. 3. По день 9. листопада 1954 р.)

АРИЗОНА:

Фенікс: Ю. Тіосаревський $1.

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: Олена і Михайло Типовицькі $10.
Сан Франціско: По $10: Ілля Чабан, Дмитро Дучинський, Д. Петренко, УНСоюз (486 відділ); Андрій Дучинський $5.

КОЛОРАДО:

Денвер: По $10: о. д-р Дмитро Влажейовський, Микола Гладун, Орест Колтунюк, Антоніна Колтунюк, Стефан Орищин, Петро Піґанюк, Українсько-Американська Громада, Евстах Західняк.

КОННЕКТИКАТ:

Фейрфілд: Федір Говера $12.
Гартфорд: Українсько-Американський Горожанський Клюб $25; по $10: Степан Козій, Лев Коваль, Гнат Красій, Меланія і Роман Кузьма, Еронім Лоґуш, Володимир Мерещак, Роман Романишин, Филимон Савечка, Петро Титор; Евген Борейко $5; по $1 за значки: Р. Чубатий, В. Груntовський, Ірена Мельник.
Ню Брітен: Андрей Керелейза $10.
Ню Гейвен: Михайло Чайківський $10 (за 1956 р.); Олена Гіна $10.
Норвич: По $10: Михайло Горохівський, Микола Горохівський, Василь Горохівський і о. В. Горохівський.
Раквілл: Андрій Ясінський $10.
Стемфорд: Н. Н. $10.
Тромбол: Йосиф Волк $20.
Вилимантик: По $10:: Михайло Чепіжак, Іван Грамяк, Михайло Янович, Степан Кінчик, Іван Кость, Петро Лехман, о. Андрій Назаревич, Іван Науменко, Микола Олексяк, о. Петро Петруш, Федір Сидоренко, Ілько Вічак, Параскевія Жебак; Михайло Майнич $5.

ДЕЛАВЕР:

Вилмингтон: Українське Спортове Т-во „Беркут" $5 (з фонду бібліотеки).
Нюарк: Андрій Богдан $10.

ДИСТР. ОФ КОЛОМБІЯ:

Вашингтон: Лев Добрянський $15; „Об'єднання Українців" $10

ДЖОРДЖІЯ:

Пендерґрес: Федір Геберлен $10.

АЙДАГО:

Деклов: Андрій Філь $11.

ІЛЛИНОЙ:

Шікаґо: Ліґа Американців україн. походження $391 (збірка на листопадовому святі при допомозі коверток на українських інвалідів), крім того $156.65 (збірка на тому ж листопад. святі в грошах на Нар. Фонд) і $92.53 (прибуток із кокардок, розпродуваних в часі листопад. свята, на керпакети для українських інвалідів в Европі; Д-р Василь Стефурак $50; Кредитова Кооператива „Самопоміч" $25; Іван Яник $20; Вронислава і Павло Бабяк $15; по $11: Ігор Гуменюк, Марія Рибак, Володимир Вірщук; по $10: Микола Антоняк, Йосиф Апостол, Іван Вуцерка, д-р Роман Борисевич, Петро Цар, Володимир Федан, Онуфрій Губей, Іван Гишпіль, д-р Василь Каосіян, Іван Колачко, Василь Кричка, Анатоль Лобачевський, Любов Лобачевська, Юрій Матишак, Юліян Маслій, Богдан Михайлович, Лев Паславський, Олекса Півторак, Омелян Плешкевич (стар.), Григорій Прилепа, Теодор Рошкевич, Михайло Сивак, Ірена Шенкірик, Василь Тракало, Михайло Тимець, Українсько-Американський Горожанський Клюб, М. Х., Ольга Волощук, Іван Заблоцький, Текля Заблоцька, Іван Захарків; по $5: Михайло Мудрий; по $1 за значки: С. Боярський, С. Дерень, Д. Дереш, П. Дердак, Е. Дзюбинський, А. Мартинюк, М. Оленич, Е. Перхач, Я. Рак, І. Стефанець, І. Турчманович, В. Турчиновський.
Медисон: Юрій Коробій $5.
Елджин: Д-р Василь Шиманів $10.
Мантено: Д-р Роман Кіцай $10.

ІНДІЯНА:

Перу: Антін Тарадайка $10.

АЙОВА:

Девенпорт: Евген Акулов $11.

ЛУІЗІЯНА:

Лафайет: Д. Горчаковський $2.

МЕРИЛЕНД:

Каллен: Д-р Михайло Завальняк $10.
Балтимор: По $10: Микола Баран, Николай Самійлів; Іван Іванюк $2 (значки).

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: По $10: Іван Назар, Яків Шегрин; Іван Станчак $5.
Піттсфілд: По $10: Микола Стефанюк, Дмитро Закордонний.
Гейлем: Іван Шван $10.
Вебстер: Анна і Андрій Лемешка $10.
Велеслі: А. Вараник $1 (знач.).

МІШІҐЕН:

Дітройт: По $10: Теодор Чикета, Богдан Гулай, Степан Колісник, Александер Кушин, Йосип Процюк; Ст. Кузьмин $5; Ів. Богач $1 (значки).
Гемтремк: Йосиф Байко $1. (значки).
Сеґінав: На хрестинах у п-ва Зеленюків гості зложили на Н. Ф. такі жертви: Д-р Н. Гнатчук $5; по $2: В. Когут, Р. Пилипяк, С. Зеленюк; Микола Дзюба $1.50; по $1: о. В. Федорик, Текля Герман, Д. Костенюк, И. Пантелюк, Д. Приходько.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: По $10: Павло Федорців, Александер Филипович, Филип Пігула, Константин Сольчаник.
Чоголм: Іван Тимчишин $10.
Сейнт Пол: Юрій Мельникович $10.

МІЗУРІ:

Сейнт Джозеф: Петро Вревка $11
Сейнт Луїс: о. Вас. Чуйко $2.

МОНТАНА:

Віґо: В. Мельник $2 (значки).

НЮ ГЕМПШИР:

Конкорд: Д-р Богдан Недільський $20; Е. Недільський $2; С. Недільський $1.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бейон: По $10: А. Букшований, Василь Крилик.
Кемден: По $10: Іван В. Бодревич, Павло Репіч.
Кліфтон: Ева Романюк $2.
Іст Орендж: Йосиф Вілоган $26.
Елизабет: Богдан Голда $10; Стефан Богач $5; В часі похорону пок. Якова Красновського дня 1. жовтня 1954 р. переведена збірка на У.Н.Фонд дала такий вислід: по $2: В. Гнатюк, П. Пилат; по $1: Марія Воднар, П. Циктор, П. Данилів, Анна Федун, Анна Ґенеґа, Павлина Гайло, Агафія Гандович, Анна Гнатюк, М. Яблонський, Матрона Яворська, Ф. Яворський, В. Кардаш, Елисавета Картичак, І. Кіценюк, В. Конопада, Анна Коритко, В. Костишин, Анна Козак, М. Кунька, С. Лабунський, Р. Левицький, М. Луців, Параська Маґдич, О. Мамчак, М. Маркович, І. Пилат, П. Пітула, Марія Полевчак, Марія Процак, Я. Пришла, Софія Рудницька, Л. Теплиїин, Олеся Вавришко, В. Вітушинський; по 50 ц.: Роз. Фортуна, Катер. Сонор; дрібними $2.25; збірку перевели Анна Гнатюк і Марія Процак; у часі похорону пок. В. Ґенеґи зібрано $30, з чого $15 на ЗУАДК і

$15 на УКДК вже переслано.
Енґелвуд: Іван Горішний $10.
Ґрейт Медовс: о. Марко Гіль $12; Катря Гіль $5.
Гемптон: Марія Семенина, Володимир Семенина.
Ірвінґтон: Д. Т. $10; І. Височанський $1 (значки).
Джерзі Сіті: Василь Жуковський $10; А. Несвячений $1 (значки).
Нюарк: Володимир Лобур $20; по $10: Лев Бемко, Дмитро Бобеляк, Михайло Цапка, Мирослав Дереш, Семен Фецович, Любов Грибик, Василь Грибик, Михайло Марущак, Микола Оберишин, Іван Оверко, Іван Пастух, Антін Руцицький, Іван Задорожний; С. Фецович $1 (за значки).
Ню Бронсвик: Юліян Тарнавський $20 (за 1954 і 1955 р.).
Пассейк: Теодор Ґелемей $12; Григор Сараб $10.
Плейнфілд: Йосиф Ярема $10; за значки по $1: Ю. Лонишин, Ф. Літовинський.
Розелл: Богдан Загайкевич $10.
Трентон: Д-р Зенон Гіль $10; І. Вурлай $1 (значки).
Вудбайн: Юрій Карач $10.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: По $10: Микола Андруховський, Василь Кріль, Сидір Нагрибецький, Василь Сохоцький, Василь Силедець; Іванна Скопляк $5; Д. Матулінський $1 (значки).
Бродалбін: М. Гулягродський $5
Бронкс: Д-р Йосиф і Лідія Орищкевич $50; Микола Яримович $11; Василь Пришляк $10; значки по $1: Г. Легка, К. Легкий.
Бруклин: Орест Гладкий $12; по $10: Анна Куриш, Микола Мороз, Василь Мицак, д-р Марія Слиж, Василь Жук; д-р А. Мацюрак $1 (значки).
Боффало: По $10: Іван Іскало (за 1953), Іван Пастернак, Стефан Шипиляний; по $5: Осип Ховайло, Петро Дарийчук — оба за 1953 р.; Іван Попадюк $3; Й. Гнатишак $1.
Когус: Осип Дзямба $50 (за 1953 і 1954 р.); Володимир Коник $25; Петро Ракочий $20; по $10: Осип Білинський, Іван Куфель, Василь Кушнір, Василь Семенович, Володимир Стадник, Данило Зальопаний; Іван Барна $6; Осип Дзямба $1 (значки).
Форест Гіллс: Д-р Неллі Гайворонська-Пелехович $25.
Гейстінґс ан Гудсон: Микола Антошик $10; Г. Мурин $1.
Гудсон: По $10: Михайло Гжиб, Конрад Гусак, Павло Сиротюк; по $5: Дмитро Хребтій, Василь Ватаманюк.
Джексон Гайтс: Роман Олесницький $10.
Лонґ Айленд Сіті: По $10: Стефан Благий, Ірена Мриц.
Мангетен: Петро Панас $100; Ірена Галюка $6 (збірка в часі працювання пан Л. Ігчешко); по $20: Анна і Михайло Брунець, Михайло Гузар (в тому $10 на залишенців), Любов Яцушко (за 1954 і 1955), Роман Яцушко (1954 і 1955); Олександер Грицай $15; по $10: д-р Остап Баран, Зеновія Баран, Іван Близнак, Василь Чарнецький, Антін Дяк, Василь Гасій, Дмитро Яцушко (1955), Михайло Яців Евген Мельник, д-р Володимир Калина, Остап і Тетяна Котик-Степанович, Катерина і Корнель Пелешок, Стефан Секрета, Осип Стецура, Петро Стадник, Іван Шарай-Самійленко, Антін Шумейко, Стефанія Шипула, Союз Українок (1. відд.), Т-во Родичів, Матвій Вацик; Софія Теслюк $5; за значки по $1: К. Богуленич, І. Голюка, В. Голюка, Е. Мельник, І. Ошуст Г. Салук; по $2: Н. Юрчинська, П. Поліщук; Дмитро Яцушко $6
Рачестер: По $10: Марія Омецінська, Омелян Омеліцький, Андрій Іванів.
Савона: Петро Войчук $12.
Скенектеді: Мирон Вучан $10.
Статен Айленд: Теодор Гуль $10
Трой: По $10: Лука Дмитерко, Михайло Гаврилюк.
Ютика: Богдан Лужняк $20 (за 1953 і 1954); по $10: д-р Александер Хомин, Т-во „Бесіда", Михайло Войтович; Андрій Негович $5.
Водервліт: Олекса Спяк $11.
Йонкерс: По $10: Микола Баль, Василь Муль, Василь Мудрий.

ОГАЙО:

Акрон: Григорій Фенканин $10; Станислав Матчишин $5.
Чеґрин Фоллс: Д-р І. Рижій $10.
Клівленд: Стефан Балій $30 (за 1953, 1954 і 1955); Українська Народна Поміч (125 відд.) $25; по $20: Теодор Янчак (1954 і 1955), Антін Совяк; Роман Волянин $12.50; Йосиф Міщук $12; Іван Вишинський $11; по $10: Дмитро Басалик, Григорій Голубець; Василь Кухта, Михайло Ладан, Омелян Макогін, Микола Піхурко, д-р Лев Рубінґер, д-р Софія Сміґуровська, Марія і Микола Струк, Станислав Сич; за значки по $1: Анд. Кігічак, Петро Лещишин, Степан Зеленюх.
Коломбус: Василь Сандалюк $10.
Юклід: Теодор Бобечко $10.

ПЕНСИЛЬВАНІЯ:

Честер: К. Турянська $1 (знач.)
Істон: Петро Залиба $10.
Джонставн: Ярослав Колодій $10.
Норриставн: Дм. Горулько $10.
Нортгемптон: Лука Демчук $10.
Філаделфія: Крамниця „Одеса" (Р. Пазуняк і тов.) $25; д-р Роман Савицький $25; Семен Жвір $20 (1953 і 1954) Антін Швак $11; по $10: Осип Вабій, Теодор Халус, Ілярій Чучман, Володимир Гарасим, Стефан Гробельний, Іван Юркевич, Марія Юркевич, Михайло Камазяк, Михайлина Княжинська, Василь Козак, Володимир Козак, Ольга Лашкевич, Олександер Левицький, Дарія Меґик, Петро Меґик, Стефан Музика, Василь Михайлишин, Стефан Новоженюк, ООЧСУ (6. відд.), Теодор Радинський, Ярослав Рудакевич, Семен Самуляк, Микола Шмотолоха, Іван Власенко; Іван Теслюк $5; за значки: Іван Левандовський $2; Микола Фещак $1.
Пітсбурґ: По $10: Василь Богатчук, Константин Хома, Василь Марич, Дмитро Мельничук.
Шерон: Іван Лисогір $10; Василь Стиранець $5.
Вілкс-Бері: Микола Кобловський $10; Іван Мазур $8; по $2: С. Ходновський (за книжку). Йосиф Проціяк; Юрій Мудрак $1.50; Вас. Валіґан $1.

РОВД АЙЛЕНД:

Потакет: Д-р Ярослав і Ніна Коропей $50.
Вунсакет: І. Пригода $1 (знач.).

ВІРДЖІНІЯ:

Фоллс Черч: По $15: Ксеня Орач, Анна і Раймунд Смит.
Тимбервіл: Петро Кулиняк $10.
Гериндон: Панас Олехвір $10.

ВЕРМОНТ:

Барлінґтон: Іван Загоруйко $5.

ВИСКОНЗИН:

Милвокі: По $10: Кузьма Демчак, Володимир Козачок, Константин Мандзенко, Марія Нечівська, Ліда Олексюк, Теодор Пискір, Віктор Сабат, Богдан Гишинський.

НОРТ ДАКОТА:

Білфілд: І. Хрущ $1 (значки).
Батт: Яків Зікало $5.
Горгем: По $10: Григорій Клим, Іванна Макарук.

(Листа ч. 4. По день 14-го грудня 1954 р.)

АРКЕНЗО:

Сайлоем Спрінґс: Степан Панкевич $12.

КАЛІФОРНІЯ:

Берклей: З. Жизномирський $1 (на інвалідів).
Лос Енджелес: Микола Коренець $10; Укр. Правосл. Церква св. Володимира $5 (значки).
Моунтейн Вю: Тихон Карнаухов $10.
Нортрідж: І. Гасецький $1 (значки).
Норт Сакраменто: Віктор Коваленко $10.
Оукленд: На інвалідів: Ю. Чато $1; Б. Морозовський 50 ц.
Ричмонд: М. Гузиляк $10.
Сен Бруно: На інвалідів: І. Іськів $2; по $1: М. Кіс, Ольга Шишка.
Сен Франсіско: На інвалідів: Д. Дучинський $2; О. Дроніс $2; по $1: Я. Блищак, Галина Гриневич, М. Підгірний; Софія Гречаник 50 ц.

КОЛОРАДО:

Денвер: Володимир Олейко $25.
Колорадо Спрінґ: Анна Войко $2 (значки).

КОННЕКТИКАТ:

Бриджпорт: Відділ УКК $40 (з листопад. свята); по $10: Стефанія Бабій, Василь Бабій, Божена Юркевич, Д. Осадчук, Василь Сливинський, Михайло Стасюк, Артим Тимощук, Стефан Волянський.
Фейрфілд: По $5: Текля Дзецюх, Олекса Кузи, Мирон Литвин, Мартин Шиманський.
Гартфорд: По $10: Іван Будзяк, Микола Червінський, Ілько Дережицький, Мелянія Федишин, Іванна Гринь, Теодор Копка, Богдан Козак, Іванна Козак, Володимир Кебуз, Евгенія Мельник, Антін Наконечний, Яків Несторук, Яким Романів, Володимир Романів, Григорій Семчишин, Михайло Шевчук, Василь Шподарунок, Володимир Василенко, Марія Вічковська, Теодор Вічковський, Микола Зен; Микола Бузяк $5.
Ню Брітен: Відділ УКК $43.40 (з листопадового свята); по $10: Василь Івашків, Юрко Явин, Александер Лемішко; Гр. Фот $1.
Ню Гейвен: По $10: Микола Духновський, Михайло Дуда (за 1955), Павло Гащишин, Теодор Кухній, Йосиф Кузьо, Віктор Омельченко, Михайло Пик, Володимир Роцдяк, Юстина Сигура, Мирон Заклинський.
Виллиментик: По $10: Мирон Дмитраш, Степан Гарчиця, Василь Кінчик, Степан Ковалів, Петро Майнич, Осередок „СУМА", Михайло Плеш; Олександра Биковець $5; Павло Лукаш $3; Параска Радько $2.

ДЕЛАВЕР:

Вілмінґтон: Богдана і д-р Е. Ґелета $15; по $10: Іван Баланчук, д-р Володимир Іванків; за значки: Мих. Заньковський $2; по $1: І. Баланчук, Б. Малецький.
Нюарк: Михайло Лагута $10.

ДИСТР. ОФ КОЛОМБІЯ:

Вашинґтон: Володимир Онуфрик $20 (1950 і 1951); Волод. Онуфрик $10 (1955); Василь Костерук $5; Віктор Яновський $5; за значки по $1: Я. Мелех, В. Семців.

ФЛОРИДА:

Маямі: Евген Ляхович $10; Ева Слободян $5.

ІЛЛІНОЙ:

Шікаґо: Ігнатій Кутко $100; Чижбій і Склепінська $35; Ярослав Войнаровський $28; Б-во св. Стефана (221. відд. УНС) $25; Микола Петраш $21 (1953 і 1954), по $20: Б-во св. Петра і Павла (220 відд. УНС), Іванна і Тома Подола; по $12: Антін Артимович; по $11: Петро Бойчук, Роман Кецала, Евдокія Матківська, д-р Осип Матківський, Микола Лінник, Степан Петричка, Григорій Репа, Корній Репа, Микола Сеник; по $10: Микола Адамович (1955), Ольга Васараб, Гриць Беньковський, Ігор Вілогруд, Семен Вілий, Яків Вілик, Микола Бойчук, Василь Бойко, Андрій Бойкович, Володимир Бридун, Іван Бздель, Лев Хома, Василь Дацьо, д-р Теофіль Демус, Іван Дрогомирецький, Володимир Дубицький, Дмитро Дулин, Іван Дибайло, Григорій Чомко, Галина Фасовська, Андрій Федаш, Володимир Фединяк, Петро Гула, Михайло Гарасим, Микола Ганяк, Теодор Яцків, д-р Володимир Ястрембський, Михайло Єнджейовський, Григорій Канус, Василь Кохан, Павло Кокун, Іван Куцик, Олена Луцька, Теодозій Любинецький, Микола Луговий, Михайло Лойовський, Микола Марушка, Іван Маслянко, Володимир Миська, Франко Мельник, Александер Моцьо, Анна Михайлович, Панас Нестеренко, Об'єднання українських ветеринарних лікарів, д-р Марія Овчаренко, Орест Ожга, Леньо і Петро Паньків, Осип Петровський, Іван Петрущак, Григорій Процишин, Іван Пришляк, Юліян Саварин, Роман Семчишин, Михайло Сеньків, Володимир Сакалук, д-р Григор Стацюк, Петра Скицький, [illegible] Шевчик, Роман Шерстюк, Михайло Шуленський, Михайло Томко, Богдан Трусевич, Степан Турчин, Теодор Урбан, Іван Войтович, Андрій і Марія Волос, Степан Воробець, Йосиф Вишневський, Петро Залізко; Дарія Витанович $8.50; по $5: Іван Гоголь, Михайло Якимів, Зиновій Шведик, Степан Кушей; по $2: Іван Бздель (значки), Дмитро Кінчук, Іван Павліш; М. Марушка $1.50 (значки); за значки по $1: М. Деревко, Я. Гупало, І. Юнок, П. Стахів, В. Трусевич, М. Вишневський, І. Чемарда. — В часі листопадового свята зібрані ковертками жертви: по $10: Теодор Горбаль, д-р Богдан Пелехович, Лев Тягнибік, д-р Ілля Витанович; по $5: Волод. Дідух, Анна і Петро Дідик, Тарас Шпікула, ОО. Василіяни; по $3: Петро й Ірена Дзидзан, Ігнат Кутко; по $2: А. Артимович, А. Атановський, В. Білинський, Д. Дахнівський, О. Дацко, О. Довбак, І. Дужанський, О. Дзюбинська, Н. Кошул, М. Кришітал, д-р Т. Лапичак, Юрій Лесик, Ілля Мулла, А. П. Олексієнко, О. Плешкевич (мол.), Ю. Саварин, М. Сосниця; по $1.50: В. П. Бабяк, Анна Михайлович; по $1: М. Адамович, М. Андрійчак, В. Андрушко, І. Арлинський, Ю. Артюшенко, І. Бабій, В. Бабій, Р. Вараболяк, М. Баран, П. Баран, І. Вараник, І. Беґена, В. Верко, М. Вілецький, В. Вілецький, Анна Бойчук, А. Бойкевич, Катерина Бойко, М. Врилинський, Д. Бурчинський, А. Бутрин, В. Чабанівський, Аріядна Хотинецький, І. Цебрій, П. Цибульський, Н. Чацький, С. Черниш, Г. Чикета, Д. Дахнівський, Т. Дацьків, М. Дачкевич, О. Данилко, Л. Давидович, О. Децик, О. Держко, А. Дяків, Р. Дмитерко, В. Доскочинський, І. Дрогомирецький, Е. Дуб, Донна Дика, П. Дзявроник, Галина Фассовська, О. Федорак, З. Федоренко, Ю. Федорович, д-р В. Фединяк, Агафія Фіца, Р. Геруляк, П. Гула, Ольга Гайдук, В. Галушка, О. Ганкевич, В. Гавдьо, М. Гнатюк, І. Горайський, І. Готеляк, М. Громак, П. Гринчишин, П. Гуцал, І. Ільчишин, Наталія Іванів, В. Івацук, Н. О., О. Яценків, Я. Яворський, Е. Йона, В. Кашуба, Т. Кавка, Р. Кочержук, Р. Кецала, В. Керичинський, В. Клаватий, В. Клепач, О. Кміцикевич, А. Кобилецька, В. Коцелко, М. Кохан, В. Кохан, Ґ. Кохановський, П. Кологривенко, І. Коломиєць, С. Копчак, Ю. Косачевич, І. Костелина, М. Коваль, С. Ковалів, І. Кравс, П. Кулик, Н. Кузич, Л. Г., С. Ляхович, І. Леняк, М. Лешик, Анна Лесько, Н. Левицький, В. Левицький, І. Ліщинський, Я. Логуш, О. Луцька, П. Лучків, М. Луговий, М. Г., М. Х., П. Маршалок, Г. Макітра, А. Мартинюк, Ольга Мартинюк, Р. Мартинюк, І. Маслянко, П. Матусяк, Т. Мельник, Іванна Менцінська, Е. Михайлів, І. Михальцевич, Д. Мицик, С. Микуляк, С. Миськів, І. Мисько, В. Мишкевич, Н. Н., А. Нагорняк, М. Наконечна, М. Наливайко, Р. Назаревич, П. Нестеренко, Д. Нестюк, В. Ногач, А. Никодишин, В. Ничай, О. Г., О. М., Анна Олексин, Т. Олійник, В. Опципок, М. Ожга, О. Ожга, І. Пачовська, М. Панасюк, Н. Пасіка, І. Павлюк, М. Погорецька, Ліда Поготовко, д-р В. Процик, С. Прокопів, О. Прокопишин, М. Примак, І. Пришляк, П. Пундій, С. Парманюк, Я. Рак, Анна Рубчакова, С. Рудяк, Й. Рудий, Ю. Самець, М. Самиця, В. Сашка, І. Семинчук, П. Семків, М. Сенчишак, М. Сірий, А. Скоропад, С. Скробач, С. Сохнов, В. Стасула, д-р Гр. Степюк, П. Степанів, Я. Струтинський, С. Свистун, А. Свищак, І. Сидор і И.К.П., Олександра Шпиталь, Р. Шпитко, Т. Л., М. Терлецька, У. Г. Терлецький, И. Тягнибік, Е. Труш, К. Тучапський, С. Турчин, С. Турів, А. Турко, Т. Урбан, А. Ведорко, І. Венґльовська, д-р М. Вірщук, М. Войцеховська, Марія Возняк, д-р П. Вигинний, П. Вишницький, Г. Залізняк, Іванна Зборик, Евгена Зеленяк, І. Змагар, О. Зрада; В. Чижик 75 ц.; по 50 ц.: С. Депек, П. Головатий, О. Івахів, Марія Яримович, І. Юнок, П., С. Салдан, М. Сенкович, М. Шаблій, Е. Васюнець.
Сісеро: Тимко Костишин $10.
Гарвей: Д-р Олег Дорожинський $25.
Оттава: Д-р Володимир Кассараба $30.

ІНДІЯНА:

Кравн Пойнт: М. Качмарек $1 (значки).
Геммонд: По $10: Семен Іжак, Пилип Пелешенко, Степан Пилипчак, Михайло Залуцький, Петро Залуцький. На українських інвалідів жертвували: по $5: Степан Куропась (із Шікаґо), Антін Грицак; по $2: Іван Солян, Іван Стиран; о. П. Дармоць $1.50; по $1: П. Адамко, Д. Вілоцеркович, М. Віндас, М. Долошицький, В. Долошицький, В. Гриб, С. Іжак, І. Карпинець, А. Касіянчук, І. Криса, І. Маман, М. Маркович, А. Миленький, П. Пелешко, З. Пелешко, С. Підчаший, С. Пилипчак, К. Шкіль, М. Урядко, В. Ванжула, М. Возняк, М. Залуцький; В. Лукіянчук 50 ц.
Перу: Андрій Цигикало $10.

АЙОВА:

Маскетин: По $10: Іван Білик, Алекс. Хамула.

КЕНЗАС:

Леронд: Д-р Степан Рубель $22 (за 1953 і 1954).
Топека: Д-р Роман Яськів $12.

КЕНТОКИ:

Муррей: Роман Придаткевич $10.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: По $10: Пахомій Вадзай, Александер Дуда, Омелян Гой, Адам Марковський, Йосиф Приймак, Теофіль Попович, Володимир Стельмах, Іван Шмиґулець; Петро Миськів $5; В. Татчин $1 (значки).
Коллеж: По $10: Д-р Александер Плітас, д-р Зоя Плітас.
Гевуд: Петро Свистун $10.

МЕССАЧЮЗЕТС:

Бостон: УНСоюзу 238 відділ $50
Вустер: Йосиф Зазуляк $5.

МІШІГЕН:

Дірборн: Д-р Лев Обушкевич $20; Павло Войтович $5.
Дітройт: Д-р Іван Гриник $25; по $20: Марія і д-р Петро Вілашок, Григорій Філь, Укр.-Амер. Політичний Клюб (за 1953 і 1954); Іван Вохенський $15; Роман Лазарчук $11; по $10: Ярослав Вазюк, Александер Бень, Анна і Тимко Березюк, Микола Відюк, Василь Вілик, Павлина і Семен Водиар, Ілля Бойко, д-р Володимир Чавс, Марія Чериба, Данило Чубатий, Григорій Дробний, Богдан Дудун, Петро Федик, Микола Фотчук, Степан Газа, Д. Гевко, Омелян Гладиш, Ілля Грабовецький, Теодор Грицай, Іван Гойдало, Антін Горак, Стефанія і Вол. Гупаловський, Вол. Іваників, Юхим Калічин, Лев Казієвич, Василь Керницький, Андрій Кремінець, Андрій Котович, Ольга Ковалишин, Василь Ковалишин, Альфред Козак, Олег Кудрик, Володимир Кукурба, Григорій Лаба, Осип Лободоцький, Анна Лопянецька, М. В. Міллер, Андрій Патра, Дмитро Присяжник, Микола Ратушняк, Володимир Романко, Петро Сала, Богдан Сербин, Василь Скільський, Т. Стецків, Іван Столяр, Богдан Сторожук, д-р Олекса Стрільбицький, Микола Судак, Союз Українок Америки (23. відділ), Василь Сироватка, Зеновія Шевчук, Петро Швейк, Роман Туркевич, Українське Лікарське Т-во (відділ), Українське Жіноче Т-во „Просвіта", Михайло Вацик, Роман Воробкевич, Тома Винничук, Степан Зальопаний, Василь Зубар; по $5: Юрій Іроденко, В. Крамарчук, Нестор Кузьо, Осип Постоловський, Теодор Скальський, Евген Стебновський, Волод. Стояловський, Мих. Сухович, Микола Шрам, д-р Августин Задурович; за значки: по $2: О. Лободоцький, І. Владика; по $1: В. Вілинський, К. Нищеменко, Анна Ремінець, Евдокія Стасюк.
Флінт: По $10: Теодор Квасницький, Михайло Лихолат, Степан Стефанів.
Гренд Репідс: Іван Богач $10; Сергій Чорногор $5.
Гимтремк: За значки по $1: Л. Флис, Д. Рубаха.
Гейзел Парк: Юрій Меронек $10
Понтіяк: По $10: Іван Говенчук, Теодор Марусяк.
Вайендотте: По $10: Павлина Боднар (за 1955), Михайло Калинич.

МІННЕСОТА:

Брейнерд: Д. І. Юрчишин $10.
Чісголм: По $10: Федір Андріїшин, Теодор Стельмах.
Галлок: Антін Кирилюк $10.
Міннеаполіс: По $50: Д-р Михайло Данилюк, д-р Н. М. Менжега; Дмитро і Тетяна Янковські $20; Іван Пшеничний $11; по $10: Ольга і Павло Бреславець, Михайло Гноєвий, Микола Щербаненко, Іван Таратула, Роман Віндик; Михайло Полозенко $5.
Сейнт Пол: По $10: Юрій Кошельняк, Іван Петручок, Олександер Павлович, Іван Венжівський, Іван Зіноватий.

МИЗУРІ:

Сейнт Луї: Юрко Стефанишин $3 (значки).

МОНТАНА:

Гелена: По $10: Іван Марчишин, д-р Мирослав Мичковський.

НЕБРАСКА:

Омага: По $10: Лаврин Черко, Михайло Ставничий.

НЮ ГЕМПШИР:

Бедфорд: Микола Шуплат $10.
Манчестер: По $10: Афтанас Беднарчик, Микола Беднарчик, Олекса Буцяк, Юрій Датків, Павло Ясіновський, Петро Кухар, Павло Німець, Едвард Гудяк, д-р Іван Лазор, Микола Лапішка, Юрко Паліїчук, Михайло Ромах, Микола Ромах, Микола Римчук, Володимир Сердюк, Союз Українок Америки (45 відділ), Іван Тимчишин; по $5: Пантелей Гарат, Петро Кріль, Василь Лешко, Стефан Панасюк; Йос. Харко $1 (знач.)

НЮ ДЖЕРЗІ:

Белмер: Михайло Зидоняк $5.
Кемден: По $10: МаріяЧетирко, Петро Гаєвський, Лідія Калашнюк, Василь Калашнюк.
Картерет: Українська Правосл. Парафія св. Димитрія $45.49 (з листопад. свята); П. Брикайло $10.
Кренбері: Юстина Левицька $15 (за 1955).
Кренфорд: Пастор Василь Кузів $10.
Кліфтон: Василь Мельничук $25; по $10: Петро Капелюх, Теофіль Кулик, Евген Мельничук, Юстина Мельничук, Павлина Мельничук, Роман Метельський, Володимир Пеленський; М. Пеленський $1 (знач.)
Коломбія: Стефанія і Володимир Грицко $20.
Іст Орендж: Д-р Микола Гук $50.
Елизабет: Анна і Роман Слободян $50; по $25: Розалія і Володимир Бойчук, Данило Слободян, Іван Зазуляк (з Ню Орлінс), Ірина й Іван Солтівські; по $20: Іван Назаренко, Михайло Сухорський; по $10: Апостольство молитви при церкві св. Володимира, Іван Воднар, Б-во св. Михаїла (142 відділ УНСоюзу), Павло Хребор, Михайло Хитра, Петро Дочич, Дочки України (відділ СУА), Володимир Федчишин, Теодор Федош, д-р Семен Федун, Теодор Федун, Дамян Гнатюк, Василь Гнатюк, Василь Головінський, Лес Гусак, Юрій Гвіздь, Павло Гила, Іван Іваник, Михайло Яблонський, Володимир Яворський, Теодор Юрчак, Мирон Каплун, Семен Каша, Дмитро Керничний, Іван Кіценюк, Осип Козак, Володимир Кривокульський, Микола Купчак, Володимир Квас, Михайло Левицький, Роман Левицький, Марія і Теодор Луняк, Володимир Макара, о. Стефан Мохнацький, Іван Мудрий, Василь Палуґа, Мирон Піковський, Степан Пограничний, Іван Полянський, Андрій Полевчак, Степан Попадюк, Сестрицтво „Любов" (37. відділ УНС), Василь Савицький, Данило Стець, Василь Солтівський, Пилип Шпирун, Т-во „Запорозька Січ" (відділ УНС), Михайло Васьків, Микола Волошинович, Евген Волуйчик, Микола [illegible], Константин Веліков; по $5: Петро Циктор, Тома Чачіль, Теодор Дідух, Богдан Голда, Михайло Гинда, Іван Пилат, Юлія Отромицька, Іван Воробель, Іван Залінка; Томко Горин $2; В. Яворський $1 (за значки).
Енґлвштавн: По $12.50: Іван Різник, Омелян Різник.
Гарфілд: Андрій Галушка $10.
Гобокен: Антін Кульчицький $10.
Ірвінґтон: Д-р Осип Андрушків і Софія $20; по $10: Микола Вазилюк, Антін Фединишин, д-р Юрій Кононів, Василь Пасічняк, Юрій Пітьо.
Джерзі Сіті: Український Народний Дім $25; по $10: Андрій Вандрівський, Степан Вілик, Евстахій Вучний, Ігнат Вичинський, Іван Цегельницький, Микола Ціпорчин, Іван Чапляк, Юрко Дубецький, Мих. Дзямба, Іван Федів, Павло Гулькевич, Роман Галібей, Володимир Гантищак, Григорій Ілечко, Ярослав Іваницький, Михайло Іваницький, Андрій Ядзин, Іван Янко, Марія Коць, д-р Евген Котик, Надія Котик, Василь Кріп, Василь Куций, Михайло Лішнявський, Михайло Лободяк, Василь Литвинка, Степан Миколишин, Степан Островський, Іван Патуляк, Микола Петришин, Петро Побігун, Віктор Полегонький, Михайло Пилипчак, Василь Садівник, Павло Савчук, „Свобода" (25. відділ УНС), Андрій Сисун, Павло Суховацький, Ілля Щупляк, Дмитро Шпак, Український Робітничий Союз (27. відділ), Ярослав Вацяк, Іван Ведмідь, Михайло Зазуля, Лев Зиман, Йосиф Жарський, Михайло Жук; по $5: Павлина Андрушечко, Іван Вабяк, Іван Варна, Катерина Філюс, Йосифа Гіббонс, Іван Гринів, Степан Кіцей, Степан Кот, Марія Малик, Катерина Оленчанс, Петро Палка, Теодор Полегенький, Юрій Рось, Осип Смоляк, Діонізій Шандра, Андрій Шеліга, Михайло Шолдра, Федір Вовк, Ольга Загилькевич, Франко Жарський; по $2: Мих. Вобер, Дм. Хоминський, Франко Сенишин; по $1: П. Муранська, П. Стеблецький, Ю. Тарнавський, М. Вадяк.
Лінден: Іван Ошуст $5.
Менвіл: Ольга Яхно $10.
Морриставн: По $10: Стефанія Богуславець, Марія Нячка, Микола Остапюк.
Нюарк: По $25: Теодор Бортник, Михайло Й. Гинда, Іван Рутка; по $10: Орест Авдикович, Богдан Вілинський, Іванна Вілинська, Андрій Ворниченко, Петро Цап, Теодор Цар, д-р Михайло Гой, д-р Володимир Гук, М. Лозинський, Михайло Плешкан, Александер Проскурняк, ООЧСУ (1. відділ), Мирослав Солчаник, Волод. Сплавник, Тимофій Школяр, Ольга і д-р Іван Турянський, Ярослав Турянський, Оттон Венке, Ірена З., Мирослав З.; Дмитро Папенко $3; по $1: І. Фотуйма, Т. Станько.
Ню Бронсвік: Евгенія Цісик $2 (значки).
Оксфорд: П. Коваль $2.
Пассейк: Теофіль Рудницький $12; Володимир Урбанович $11; по $10: Іван Хомко, Ярослав Чепан, Дмитро Фенканин, Микола Ґудзій, Михайло Гаваль, П. Яремко, Антін Лелет, Ярослав Мартинюк, Стефан Мікула, Василь Мочула, Дмитро Прокопяк, „Провидіння" (відд. 58), о. Микола Притуляк, Іван Романчук, Іван Саґара, Микола Сороцький, Анна Урбанович, Федір Василів; по $5: о. Іван Пайкош; по $2: Антін Вабич, Р. Скрипій (за значки); по $1 за значки: Йосифа Вабірад, Андрій Ткачук.
Патерсон: Григорій Мокроусов $10; Андрій Сухомлин $5.
Перт Амбой: По $11: Іван Холевка, Дмитро Степась.
Плейнфілд: Франко Літовинський $10.
Філіпсбурґ: Михайло Допілка $11.
Раритан: Василь Матіїв $10.
Ривесайд: Филип Турко $10.
Розел: Д. Кордуба $1 (значки).
Томс Рівер: По $10: Йосиф Перлович, Іван Щуцький.
Трентон: По $10: Дмитро Чорний, Филимон Калитчук; по $5: Іван Кривенко, Антін Обуховський; І. Сенько $1 (значки).
Вайнленд: Михайло Волощук $12.
Вест Орендж: Д-р Микола Хиляк $10.
Вайтгаус: Д-р Володимир Петришин $10.
Віппані: По $10: Василь Гвоздь, „Провидіння" (43. відділ), Михайло Топорович.
Вартон: По $10: Іван Савицький, Александер Василенко; А. Кужик $1.
Вудбрідж: Ал. Ревутський $2.
Юніон: Д-р І. В. Вемко $25.

НЮ ЙОРК:

Олбані: Тедор Ракочий $10.
Алден: Константин Хомин $11.
Амстердам: Іван Коваль $20; Василь Вовнянка $11; по $10: Евген Вішко, Іван Гриців, Василь Ільницький, Василь Яремишин, Ольга Купчинська, Семен Когут, Олекса Пристай; Іванна Скопляк $5.
Асторія: Об'єднаний Комітет Українських Організацій $42.70 (з листопадового свята. Вплатив п. Михайло Гурин); по $10: Юрій Ґумовський, Юрій Пазула; Андрій Ґула $5.
Оборн: По $10: Василь Чеканський, Павло Грицько, М. Лаганишин, Роман Лемчак, Іван Нагольник, Іван Німець, Яцко Підлипчак, Павло Пироганич, Йосиф Шимків; В. Вівсяк $1.
Бінгемтон: І. Єрмаченко $1 (значки).
Бронкс: Володимир Чорнодольський $20; по $10: Надя Вурбело, Михайло Чорнодольський, Ярослава Форович, Петро Коваль, Галина Мирошниченко, Стефанія Мирошниченко, Петро Нич; Йосиф Брелус $5; П. Коваль $1 (значки).
Бронксвіл: Йосиф Галичин $3.
Бруклин: Микола Ворона $12; по $10: Марія і Петро Когульська, Павло Коваль, Олена Лукашевська, Дмитро Верба; Катерина Морґан $2.
Бофало: По $10: Іван Голобут, Володимир Горонович, Юрій Янів, Осип Керничний, Іван Панченко, Теодор Стельмах, Ольвіян Шлемко, Павло Володка; М. Барицький $1 (значки).
Когус: По $10: Дмитро Цахнюк, Григорій Кушнір, Олег Омецінський, Роман Ракочий, „Самопоміч" (відділ), Василь Стапинко.
Ебенезер: Роман Вайда $11.
Елмайра Гайтс: Йосафат Пачовський $11 (за 1953).
Флошинґ: Д. Височький $10.
Форест Гіллс: Марія й Ізадор Демчук $10.
Фріпорт: В. Руденський $2 (за значки).
Фултон: М. Співак $1 (значки).
Гейстінґс ан Гудсон: По $10: Іан Пециляк, Антін Сеньківський.
Гемпстед: о. А. Селепина $3 (за значки).
Геркимер: Іван Бобик $10.
Гопвел Джонкшен: Михайло Костів $10.
Гудсон: Відділ УКК $45.14 (з забави); по $10: Іван Іськів, Тома Кастель, Микола Мирдич, о. Богдан Осідач.
Джексон Гайтс: Р. К. $10.
Джемейка: Володимир Щербань $10.
Лакаванна: П. Тиховський $2.
Літл Фолс: По $10: Карпо і п-ні Литвин, Андрій Постурак.
Лонґ Айленд Сіті: Ярослав Січинський $10.
Маспет: Самуїл Ровдич $10.
Мангетен: Д-р Василь Вишиваний $30; Б-во св. Володимира (130 відд. УНС) $25; по $20: Василь Різник, Ірена і д-р Александер Сушків; по $12: Микола Леванісів, А. Запороженко; по $11: Степан Бардиґула, Атанас Федоляк, Адам Козак, Александер Кузишин, Дмитро Мачай, Олександер Мотиль, Стефан Заяць; по $10: Онуфрій Валяс, Олена Британ, Михайло Вула, Михайло Вілоус, Іван Демків (син Василя), Степан Демчишин, Петро Дідух, Роман Долинський, Евген Гречило, д-р Олександер Гудзяк, Роман Гриців, Лев Ясінчук, Антін Яворський (за 1955), Осип Кметь, Володимир Кунцьо, Александра Куницька, Михайло Куземка, Василь Лазута, Семен Лібович, Григорій Лучанко, Петро Літинський, д-р Богдан Панчук, Іван Попівняк, Микола Процик, Степан Самотій, Михайло Солонина, Стефан Сливоцький, Роман Стефанишин, Климентій Сидорак, Володимир Вадуцький, Дмитро Воловодюк, Іван Винник, Іван Вишиваний; по $5: Юліян Драґан, Ілля Гузар, Лука Лісевич, Григорій Микитин, Роман Ваврів; по $2: І. Кресков, М. Процик (значки), Волод. Рябій; по $1 (за значки): Г. Е. Гашинський, Г. Гладка, М. Олійник, І. Воробель. У час похорону пок. Г. Слосарчука на Український Народний Фонд жертвували: по $5: Василь Гасій, І. Гурман, І. Новак; І. Крочак $3; по $2: І. Хміль, Е. Елис, Р. Івах, К. Івах, П. Кутницький, І. Лукин, П. Маленкор, К. Морґан, А. Стефаник; по $1: О. Варан, Бонлой, Дич, Е. Ґной, Гаймап, В. Гнатів, Кознак, М. Крочак, Лабяк, Ламах, Мізерак, Новак, Ройовий, Ромак, П. Сокальчук.
Реґо Парк: С. Тураш $50.
Рай: В. Стрийський $1 (значки).
Рачестер: ОДВУ (20. відділ) $20 (1953 і 1954); Ілько Тріщук $12; Евстахій Ведрій $11; по $10: Осип Варан, Микола Вараняк, Володимир Вілоус, Александер Войко, Теодор Цеглянник (1955), Володимир Цюга, Василь Дідошак, Харитина Довгалюк, Дмитро Ерстенюк, Володимир Гаврилюк, Петро Яріш, Михайло Яремчук, Микола Костинюк, Ярослав Котлярчук ($11), д-р Ірена Крамарчук, Данило Кваснюця, Ігнатій Кволик, Михайло Лялька, Ольга Малинівська, д-р Михайло Мандзик, Карло Маньківський, Дмитро Матковський, Дмитро Миґа, Іван Мурин, Іван Олексин, Ярослав Почапський (1955), Мирослава Повх, Василь Пилипенко, „Самопоміч" (відділ), Василь Скрипник, Андрій Стеців, д-р Франц Свізстель, УНС (437. відділ), Ярослав Зобнів, д-р Іван Жовнірович; Анна Негребецька $5; по $1: М. Козиарський (значки), Д. Вирста.
Словтесбурґ: Теодор Ґалянт $2.
Спюнк: Макс Хомицький $5.
Стетен Айленд: о. Петро Мельничук $10.
Сиракюз: Григорій Базар $11; по $10: Евстахій Машталір, Михайло Пастущанчин.
Трой: Правосл. Церква $39.85; Володимир Добромільський $30 (за 1952, 53 і 54); Стефан Лещишин $2.
Ютика: о. Семен Гаюк $20 (в тому $10 на інвалідів); Відділ УКК $24 (з листопадового свята); по $10: Святослав Цибрух, Олександер Герець, Михайло Гуминицький, Михайло Дмитрів, Яків Миколаєнко, ОбВУА (відділ), Володимир Запаранюк.
Вудсайд: В. Новак $10; Михайло Провода $5.
Йонкерс: Д-р Василь Кіналь $25; Стефан Шульган $11; Володимир Островський $10; Варвара Цюрик $2; Іван Гончак $1 (значки).

ОГАЙО:

Акрон: Укр. Амер. Допомоговий Комітет $10; Вас. Волиняк $1 (значки).
Клівленд: Микола Макар $20 (за 1953 і 1954); Марко Криськів $12; Богдан Демяничук $11; по $10: Василь Баранецький, Володимир Якима, Филип Явин, Василь Камінський, Іван Кухта (за 1955), Дмитро Купчак, Володимир Марик, Дмитро Стецик, Іван Швець; по $5: Андрій Шаповалів; по $3: Данило Садівничий; Волод. Павлишин $1 (значки).
Елирія: Теодор Козопас $5.
Жирард: Іван Кравець $10.
Лайма: Д-р Теодор Решетило $11; О. Решетило $1 (значки).
Лейквуд: Ольга Наконечна $10.
Лорейн: Роман Купчинський $10.
Нефс: Вас. Сеник $2.
Парма: Ярослав Кузьмин $10.
Толідо: Микола Скотинський $50; Михайло Закорчемний $10.
Варрен: Дмитро Макух $10.
Янгставн: Іван Вус $20 (за 1953 і 1954); по $10: Михайло Болотенний, Стефан Вух, Казимир Вульван, Михайло Федьків, Михайло Ґудз, Василь Гаврилко, Іван Іванюк, Андрій Кондрат, Михайло Копчук, Теодор Кулинич, Йосиф Лігінович, Петро Ліщак, Луць Григорій, Йосиф Мартинишин, Михайло Мартинишин, Петро Масний, Микола Михович, Петро Савицький, Василь Сухар, Микола Штинь, Степан Василевич, Василь Венґер, Теодор Войтик, Теодор Вус; по $2: Андрій Кітт; Ом. Гнатів $1 (значки). В часі листопадового свята на УНФонд жертвували: Юрій Присташ $5; по $2: Ст. Вух, А. Вурий, О. В. Дяків, І. Доровський, А. Кондрат, Й. Легінович, П. Ліщак, Марія Періг, С. Шпирка, Мик. Терлецький; по $1: М. Волотенний, К. Бульван, С. Вурий, І. Данилик, Т. Дідовський, Й. Двуліт, М. Федьків, А. Федунечко, Катерина Гіль, В. Ганяк, Ф. Гарнай, В. Гаврилко, М. Гаврилюк, Д. Глива, О. Гнатів, В. Голонко, Д. Голубець, Г. Гуменюк, М. Іванчак, І. Іванюк, В. Іванюкова, А. Кіхтан, Е. Когут, Н. Когут, В. Коріновський, І. Косач, М. Коваль, Т. Кулинич, І. Ліщак, Г. Луць, М. Люлька, Т. Макула, І Лисоліт, К. Манджала, С. Марчишин, К. Маркевич, П. Масний, Й. Мартинишин, М. Мартинишин, М. Мушинський, М. Михович, К. Остапяк, М. Панкевич, І. Павловський, М. Попик, Д. Проць, А. Радь, О. Рибалт, І. Содомора, С. Сенкела, Д. Сенько, А. Смаль, П. Стахура, д-р Р. Стахура, М. Стапай, І. Стрілка, Шерпіл, А. Шпитко, М. Штинь, Катерина Терлецька, С. Василевич, В. Венґер, С. Веселовська, Д. Войтович, Юлія Войтович, І. Сус, Т. Вус, С. Вишатицький, Я. Запоточний, Д. Затварницький, М. Жмуркевич. Жертви на У. Н. Фонд з віча, що відбулось 28. листопада 1954 р.: Ю. Присташ $2; по $1: М. Волотенний, К. Вульван, А. Вурий, М. Чепак, Т. Дідовський, Ф. Гаргай, М. Іванчук, І. Іванюк, М. Копчук, І. Кравець, Т. Кулинич, І. Ліщак, П. Ліщак, М. Люлька, Л. Максимич, М. Мартинишин, М. Мушинський, М. Михович, К. Остапяк, В. Павлик, М. Пенкус, Марія Періг, А. Радь, О. Рибалт, Л. Сенчишак, М. Стахура, д-р Р. Стахура, В. Сухар, М. Терлецький, М. Терлецький (молодший), В. Венґер, Д. Войтович, С. Вишатицький, Д. Затварницький.

ПЕНСИЛВАНІЯ:

Аллентавн: Укр. Правосл. Парафія $37.96 (листопадове свято); УНС (151 відділ Сестр. Пресв. Діви Марії) $10.
Алтуна: Іван Коржидло $10; Фр. Сеньків $2.
Арнолд: о. Дамян Ольгин $10.
Бетлегем: По $10: Юрко Цегельський, Амброз Маруненко, Олена Маруненко, Евстахій Винницький; Н. Боделяк $1 (значки).
Карнеґі: Укр. Роб. Союз (52 відділ ім. Ів. Франка) $20; по $10: Андрій, Матвійчик, Григорій Микитка.
Коплей: Вас. Карабан $2.
Елмора: Іван Зенчак $1 (знач.).
Данкеннон: Андрій Кошелюк $5
Лічбурґ: Василь Пітяк $10.
Линдора: Василь Гожва $5.
МекАду: І. Лівчанин $1 (знач.).
МекКіз Ракс: По $10: Іван Барабаш, Марія і Микола Шула; Тимко Калиновський $3.
Нантикок: Ева Джінджеровська $2.
Филаделфія: Володимир Гарасевич $20 (за 1953 і 1954); Іван Робак $11; по $10: Теодозія Врикович, Володимира Врикович, Григорій Дацків, о. Мирон Головінський, Мирослав Івасів, Тарас Івасів, Філярет Лукіянович, Наталія Лукіянович, Олена Мир, д-р Лев Сміщко, д-р Софія Сміщко; о. Юстин Гірняк $2.50; Григор Тимків $1 (знач.).
Пейлос: І. Гураль $1 (значки).
Феніксвіл: По $10: Укр. хор при католицькій Церкві, Стефан Жгута; по $1 за значки: Ст. Мельник, Ос. Струк.
Пітсбурґ: По $10: Іван Фурсів, Теодор Котула, Ярослав Кубів, Михайло Майнош, Вас. Проць, Іван Сапай, Андрій Волос, Михайло Усик.
Потставн: Данило Голінка $10.
Ранкін: Антін Кушнір $5.
Сейнт Клер: о. Стефан Вачинський $10.
Сликсвіл: Теодор Шеліга $5.
Тайтусвіл: Н. Н. $2.
Вест Нютон: Ева Вулій $1 (зн.)
Вилкс-Беррі: Іван Мазур $10; Михайло Гривняк $3; М. Паславський $1 (значки).

РОВД АЙЛЕНД:

Централ Фолс: Іван Повх $10.
Кренстан: А. Марчак $11.
Потакет: Марія Чировська $11.
Провіденс: По $10: Катерина Бойко $10 (за 1955), Омелян Рекрут $10.
Вунсакет: По $10: Марія й Олекса Колісник, Союз Українок Америки (29. відділ), В часі листопадового свята на УНФонд свої жертви зложили: о. С. Голутяк $3; по $2: В. Варан, В. Колпак, А. Швець, Гн. Тепер, М. Р. Вецал; по $1: Катер. Бойко, Р. Борис, Ю. Бурак, Й. Ходоровський, М. Чагарин, І. Чорний, О. Чубай, К. Дереваченко, І. Фостаковський, П. Гнецько, З. Ґурняк, Н. Голотюк, І. Гуцал, А. Яцишин, Анастазія Ясінчук, Анна Кава, В. Кендифорський, М. Кінаш, Т. Кльовац, А. Коцюбинська, І. Кокольський, О. М. Колісник, П. Комоницька, К. Копернюк, В. Копитко, А. Королишин, К. Королишин, А. Кунь, Г. Кушнір, Катерина Лаба, А. Лех, Люба Левицька, М. Левицький, К. Люблинецька, В. Люблинецький, Д. Лукеник, І. Мішанець, Ольга Модь, К. Микитин, М. І. Назарик, І. Околита, Я. Остяк, М. Панків, Т. Панків, Т. Пасічник, М. Підгородецький, Я. Процишин, М. Рудик, М. Сербай, М. Сталевий, П. Стойко, Гр. Стрик, Анастазія Сулима, К. Сулима, П. Шевчук, Е. Тепер, С. Тепер, І. Затонський; дрібними $5.

(Продовження буде).

За пам'яткові значки надійшло додатково:

КАЛІФОРНІЯ:

Лос Енджелес: М. Корінець $5; О. Ґац $1.
Сен Френсиско: Д. Петренко $2.
Толер: Ларіон $1.

КОЛОРАДО:

Денвер: О. Мотник $1.

КОННЕКТИКАТ:

Бріджпорт: І. Горячук $1.
Ферфилд: Т. Дзецюх $1.
Глестонбері: П. Галун $2.
Гартфорд: Г. Красій $2; по $1: Т. Вундзяк, Я. Чубатий, І. Дідюк, В. Маценко, О. Пришляк, С. Р., Я. Ткачук, М. Забашта, М. Захаріясевич.
Ню Гейвен: По $2: В. Омельченко, М. Панкевич; В. Лупак $1.
Стемфорд: Кат. Снакова $1.
Виллиментик: В. Федорець $1.

ДЕЛЕВЕР:

Вилминґтон: П. Сухонів $2.

ДИСТРИКТ оф КОЛОМБІЯ:

Вашинґтон: По $1: М. Пачовський, О. Зенюк.

ФЛАРИДА:

Дейд Сіті: П. Васько $1.

ІЛЛІНОЙ:

Шікаґо: По $5: П. Петрушевський, Н. Рибак, М. Ткаченко; по $2: І. Варабаш, П. Баран, І. Бучацький, Ю. Дубицький, В. Кулик, Н. Кузич, Ю. Матищак, А. Нога, Е. Рибак; по $1: І. Бардахівський, О. Вардахівський, Л. Ботвин, В. Врицький, М. Ханас, П. Чухрій, А. Дідик, Д. Гойда, С. Гординський, К. Гриневич, А. Гривнак, Д. Гуменюк, В. Івасютин, С. Яцура, О. Йона, М. Когут, М. Кульчицький, В. Мацьків, П. Маланчук, Е. Мартинюк, Я. Місько, І. Павлюк, Д. Пукас, М. Пустовіт, О. Скірник, К. Слоцький, Я. Стасула, І. Шенкірик, Г. Шпаргала, Т. Шпікула, Ю. Теодорович, Л. Трачек, М. Василенко, Р. Завадович.
Іст Сент Луіс: Г. Лень $2.
Пеорія: Петро Саламаха $5.

ІНДІЯНА:

Форт Вейн: В. Кляйнер $3; О. Легнер $2.
Монрое: П. Горб $1.

МЕРИЛЕНД:

Балтимор: Д. Царик $1.
Берлин: В. Мацук $1.
Генритон: Я. Хмілевський $1.

МАССАЧЮЗЕТС:

Чільзеа: А. Різенко $1.
Фолл Рівер: о. Р. Коцюмака $5.
Спрінґфилд: І. Шило $2.

МІШІГЕН:

Блумфилд Гіллс: Н. Лепеха $5.
Дерборн: Л. Йорк $5.
Дітройт: По $2: А. Михалик, І. Салодяк; по $1: Р. Гординський, Р. Крохмалюк, М. Татарин.
Флинт: М. Лихолат $1.
Гемтремк: А. Холевка $2; по $1: А. Когут, Л. Зайців, В. Жарська.
Понтіяк: І. Говенчук $1.
Сеґінав: Д. Лучишин $2.

МІННЕСОТА:

Міннеаполіс: І. Синґаївський $2.
Ст. Пол: По $1: М. Вілецька, І. Зіноватий.

МІЗУРІ:

Кензес Сіті: М. Крикливий $2.
Ст. Луіс: Укр. Нар. Дім $5.

НЕВРАСКА:

Перу: о. Ю. Рат $1.

НЮ ДЖЕРЗІ:

Бріджтон: І. Коваль $1.
Картерет: В. Матлаґа $1.
Джерзі Сіті: По $1: П. Чопик, В. Костів.
Менвил: В. Ясінський $1.
Нюарк: С. Наконечний $5; В. Твардовський $3; по $2: В. Хатітовський, М. Левкович; по $1: В. Мельник, Т. Цар, Филипчук, Ю. Яців, С. Клименко, М. Колосок, П. Плакида, Я. Танцюра, І. Турянський.
Ню Бронсвик: Д. Демедюк $2.
Патерсон: О. Воронка $2.
Вайнленд: Ю. Цегельський $2.
Вест Орендж: В. Дармохвал $1.

НЮ ЙОРК:

Амстердам: Л. Савчинський $2; по $1: К. Семчук, Ю. Зінчин.
Асторія: М. Гурин $2; М. Шахнович $1.
Бронкс: По $2: Л. Везручко, Ю. Диба, М. Дзюма; по $1: П. Варчинський, Г. Мирошниченко, С. Мирошниченко, М. Попель.
Бруклин: По $3: М. Чепурківська, Мик. Чепурківський, Л. Яворський; по $2: К. Д., Н. Н.; по $1: І. Остапів, В. Танасійчук, А. Валійський.
Флошинґ: 162 Відд. УРС-у (Дніпро) $5; М. Крук $2.
Гемстед: о. А. Селепина $3.
Гудсон: А. Ярошевський $3; по $2: К. Гусак, Д. Мельник; по $1: Д. Хребтій, І. Юськів, М. Малнівський, М. Мирдич, А. Райтер, П. Сиротюк.
Джансон Сіті: І. Коротько $1.
Ню Йорк Сіті: По $5: С. Ганчарик, В. Куштала, К. Пелешок; по $3: М. Влизнак, І. Винник; по $2: А. і І. Дусаненко, В. Семенюк; по $1: В. Вережницький, С. Черкасій, Ал. Федорович, Т. Кулик, О. Лоґуш, С. Міславський, І. Новосівський.
Озон Парк: Р. Онишкевич $1.
Річмонд Гіл: М. Галій $1.
Рачестер: По $2.50: Анна Пічак, Лена Пічак; по $1: Н. Колцьо, В. Колцьо, А. Шкуро.
Саратоґа Спрингс: Г. Пилипенко $1.
Сиракюз: Т. Фрацяк $1.
Трой: По $1: Л. Дмитерко, Г. Наумик, І. Романишин, В. Свириденко, П. Тарнавський, В. Ткач.

ОГАЙО:

Клівленд: Я. Кравчук $4; по $1: К. Сикилинда, Г. Швабуляк.
Куяноґа Фоллс: А. Дудра $2.
Парма: М. Федак $3; М. С. Лезан $1.
Перрисбурґ: М. Бобер $1.

ПЕНСИЛВЕНІЯ:

Линдора: М. Тимків $1.
Филаделфія: О. Дражньовська $5.
Піттсбурґ: Філія УКК $5.
Шерон: А. Кучмак $5.
Апленд: А. Жгута $5.

ВІРДЖІНІЯ:

Річмонд: И. Штоґрин $5.
Фоллс Чорч: М. Загурський $1.

ВЕСТ ВІРДЖІНІЯ:

Тамс: М. Маґун $2.
Гвилинґ: П. Кабала $5; Анна Канте $1.

КАНАДА:

Алберта: Драмгеллер: о. Л. Синенький $4.

Ukrainian Congress Committee of America,
P.O. Box 721, Church St. Annex,
New York 7, N. Y.